

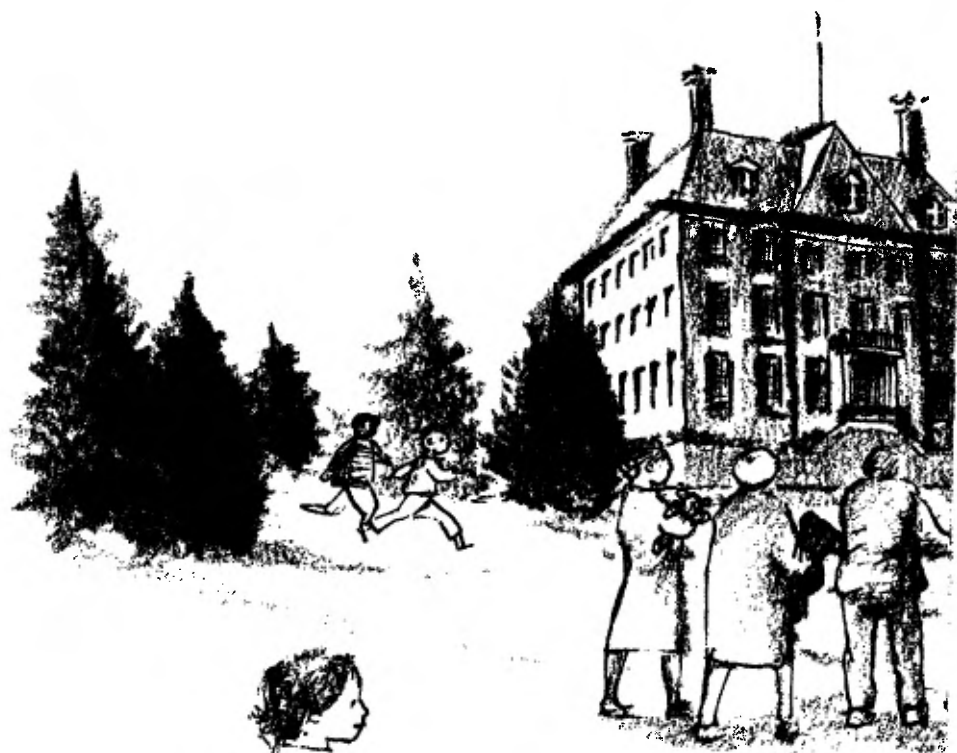
CORRY BLEI-STRIJBOS

# DE BEER IS ZOEK





**De beer is zoek**



Corry Blei-Strijbos

# De beer is zoek

*Met tekeningen van Tiny van Asselt*

Uitgeverij G.F. Callenbach bv – Nijkerk

**ISBN 90 266 02 332**

# Inhoud

- 1 Barend de beer 7
- 2 In de winkel op de hoek 12
- 3 Fluitspelen bij de Grote Markt 15
- 4 Barend wordt kasteelheer 19
- 5 Alle beren verzamelen 21
- 6 Weer op de markt 26
- 7 's Nachts in het kasteel 28
- 8 Beren eten hun buikje rond 31
- 9 Rob en Daan brengen kranten rond 37
- 10 Alweer een diefstal 41
- 11 Sanne en Annet gaan Barend halen 49
- 12 Een verlaten kasteelheer tegen een paal 55
- 13 Waar is Barend? 58
- 14 Ergens aan de straatweg voor het raam 63
- 15 'De beer is terecht' 65
- 16 Onverwachts bezoek 67
- 17 Een nieuwe fiets voor Anne 71
- 18 De laatste kans 73

## 1. *Barend de beer*

Het is voorjaar. Al heel vroeg in de morgen beginnen de vogels te zingen. Ze voelen dat de zon opkomt. Ze zien het breken van het donker, de eerste stralen van de dag. 'Vogels die vroeg zingen worden gevangen door de poes', heeft moeder gezegd. Maar de gezonde vogels zijn niet bang voor de poes. Hun terrein is groot, ze wippen door het gras van de achtertuinen, ze praten met elkaar in de bomen, ze geven elkaar ook wel een waarschuwing: 'Onraad, daar komt een poes!' Dat hoeven ze maar één keer te roepen of de buurt weet er van. De vogels kennen de poezen best. De witte, die zo hard lopen kan, de grijze die zo hoog springt, de zwarte met die witte bef, ze moeten niets van hen hebben. Nee, de vogels houden meer van honden. Daar weet je van, wat je aan hen hebt. In de buurt zijn twee kleine hondjes komen wonen. Ze zijn bruin en lang en ze lopen op heel korte pootjes. Ze rennen in een van de achtertuinen en ze blaffen de buurt bij elkaar. Ze zijn fel op katten, daar boffen de vogels bij. De bomen zijn hoog, de honden rennen laag. De vogels hoeven niet bang te zijn, welnee. Zolang die honden er zijn!

Het is nu zo licht geworden dat de meeste mensen zijn opgestaan. Wat wil je, als de vogels zingen en de honden blaffen?

'Sanne en Rob, komen jullie eten?'

Onderaan de trap staat moeder. Ze roept al voor de tweede keer. Maar nu heeft haar roepen succes. Met een vaart rennen Sanne en Rob naar beneden, de witte poes stuift van schrik weg.

'Ach, kom maar hoor, je bent lief.'

Sanne ligt op haar knieën midden in de gang en aait Blanki over haar kop.

'Rob slooft zich alleen maar uit, wees maar niet bang voor hem, hoor.'

'Weg met die kat, hij loopt altijd precies voor je voeten, weg!' roept Rob. Hij maait met zijn been Blanki opzij en schiet de keuken in. Daar staat de tafel al gedekt en eten ze snel hun brood.

'Ik mag eerst mijn brood klaarmaken hoor', zegt Sanne dan en staat al bij de aanrecht. Drie boterhammen smeert ze en doet ze in haar trommeltje. Dan vult ze haar melkbeker. Nog voordat ze die gesloten heeft dringt Rob haar al opzij:



'Schiet eens op jij, ik heb geen uren de tijd.'

Rob smeert zes boterhammen en frommelt ze weg. Juist als hij weg wil rennen zegt moeder:

'Je melk nog, Rob'.

Rob reageert boos. Vroeger zorgde moeder voor zijn boterhammen en zijn melk. Nu moet hij dat zelf doen. Dat kost tijd. En nu die melk nog.

'Schiet op joh', waarschuwt moeder. Ze vindt hen oud en wijs genoeg om zelf hun spullen klaar te maken. 'Dat hoort bij het groot zijn, moet je maar denken'.

Rob gromt wel, maar doet toch wat ze zegt. Als hij klaar is, is Sanne al verdwenen. Hij fietst haar achterop en rijdt haar voorbij. Hij rijdt ook voorbij Annet die op de hoek van de straat op Sanne wacht. Rob heeft met die kleintjes niets te maken. Ze zijn nota bene twee jaar jonger dan hij. Giechels zijn het, zijn school zit er vol mee. Ze hebben zelfs meer meisjes dan jongens in de klas. Vanuit de verte ziet hij Daan, dat is zijn vriend. Hij remt even later zo hard naast Daan dat zijn achterwiel ervan slingert.

'Hoi'.

Samen gaan ze verder. Verdwijnen in de school. Een zonnige dag met vogels in de achtertuin, poezen op de platjes en twee keffende honden op heel korte pootjes. Wat een feest.

Als de kinderen naar school zijn gaat moeder de zolder op. Het is daar een beestebende weet ze. Allemaal spullen die ze toch nooit meer gebruiken, moet je nou eens zien: oude rotanstoeltjes waar ze al eens doorheen zijn gezakt, een parasol die niet meer goed opengaat, een schoolbord met wat gebladderde verf. Opruimen! Dan komt ze in de verste hoek. Er staat een bruine kast. Er zit een beer bovenop. Een bruine, dikke, pluizige lobbies. Hij heeft een rode muts op zijn kop. Als je hem aankijkt is het net alsof hij lacht.

'Zo Barend, zit je mij uit te lachen vanuit je donkere hoek?'

Barend verroert geen vin maar zijn ogen blijven lachen. Moeder gaat er even bij zitten. Ze weet nog hoe ze Barend zelf heeft gekregen, toen ze nog een klein meisje was. Ze kreeg hem van een buurvrouw. Die had hem genaaid, van teddybont. Zomaar op een dag had die buurvrouw haar geroepen: 'Kijk eens wat ik voor jou heb?' Ze had Barend naar haar toegestoken. 'Een echte beer, Barend heet hij, mooie naam hè?' Ze was toen heel verlegen geweest. Ze had Barend niet durven aanpakken. Als die vrouw het eens niet meende? Als die



vrouw zou zeggen: 'Nee hoor, dat had je gedacht!' Maar de vrouw had aangedrongen en haar vriendelijk toegelachen. 'Neem hem maar mee naar je moeder. Laat hem maar zien. Je mag hem hebben, heus'. Toen had ze haar beide handen naar voren gestoken en Barend stevig vastgeklemd. Daarna was ze weggerend, de armen en benen van Barend sprongen tegen haar eigen lijfje op en neer. 'Mam, mam!'

Nu staat ze op de zolder en kijkt Barend aan. Barend kijkt terug. Zijn ogen lachen. Alsof hij zeggen wil: 'Ja, ik weet het ook nog dat ik bij jou kwam wonen, we kennen elkaar al heel lang. We hebben heel veel beleefd. Eerst hebben wij samen gespeeld, en toen kwam Rob, die met mij speelde en daarna Sanne. Wat hadden we het goed.' Als moeder zo naar Barend kijkt, en denkt, dan ziet ze ook de schuine trouwe kop. Het rode ijsmutsje er bovenop.

'Je hoort hier helemaal niet op de zolder te zitten, Barend', zegt ze dan. 'Je moet mee naar beneden, je hoort er helemaal bij.' Ze haalt Barend van de kast en brengt hem naar beneden. Daar zet ze hem op de hoek van de piano neer. 'Ziezo, Barend, dan kun je ons allemaal zien. We hebben zoveel met elkaar meegemaakt, er volgt vast nog



meer.'

Barend kijkt vanaf de hoek van de piano als Rob uit school binnenkomt.

'Hé, te gek,' zegt Rob. 'Waar zat jij oude makker?' Hij haalt Barend van de piano en zet hem op z'n schouders. Zo liep hij ook vroeger met Barend. Maar als hij het voortuinhekje hoort, dan zet hij Barend

gauw weer op z'n hoekje neer. 'Daar komen Sanne en Annet, gauw'. Barend zit, alsof hij nooit is weggeweest als Sanne binnenkomt.

'Hé, waar kom jij vandaan? Moet je kijken Annet, die Beer is nog van mijn moeder geweest. Ze heeft hem van een buurvrouw gekregen, en daarna Rob en daarna ik, leuk hè.'

Plotseling weet Sanne wel honderd verhalen om aan Annet te vertellen. Barend luistert glimlachend mee. Op de zolder was het donker, hier is het licht. Op de zolder was het stil, hier zijn mensen. Op de zolder keek geen mens naar hem om, hier staan iedere keer mensen die hem aankijken. Barend houdt daar wel van, zeker weten!

## 2. *In de winkel op de hoek*

Vroeg in de middag gaat moeder naar de stad. Nee, niet om boodschappen te doen. Moeder werkt zelf in een winkel in de stad. Een speelgoedwinkel is dat. Als het druk is, er veel klanten zijn, dan helpt moeder daar ook. Ze weet er van alles te vinden. De poppen en wiegen staan links bij de deur, de dieren staan helemaal rechts, in het midden zijn de echte knuffeldieren en dan zijn er nog de spellen en de auto's en... te veel om op te noemen. Maar meestal noemen de klanten die in de winkel komen zelf wel wat ze zoeken. Dan hoeft moeder niets te verzinnen, dan loopt ze alleen met de klant mee. Die middag komt er een oude vrouw, die iets voor een heel klein babytje wil.

'Het allermooiste dat u hebt', zegt ze zacht. Nu moet moeder wel iets verzinnen.

'Iets dat rammelt?' vraagt ze dan. De vrouw schudt haar hoofd.

'Iets waar alle kinderen heel veel van houden moet het zijn.' Moeder denkt aan die ochtend op de zolder, aan Barend.

'Een beer', zegt ze dan, 'een lieve, zachte knuffelbeer.' Moeder pakt een heel zachte witte beer uit het vak. 'Wat vindt u van deze?' De vrouw strekt haar handen ver voor zich uit en pakt de beer aan.

'Mooi', zegt ze zacht. 'Ja, die moet het zijn'.

'Zal ik hem voor u inpakken?' vraagt moeder dan.

De vrouw schudt haar hoofd. 'Nee,' zegt ze, 'zet u hem maar zo in mijn tas. Een beer houdt vast niet van een doos om zich heen en ook niet van papier. Nee, hier is mijn tas.'

Moeder zet de beer erin. Zijn kop en beide voorpoten steken boven uit de tas, hij kijkt strak voor zich uit als de vrouw de winkel verlaat. Een grappig gezicht, vindt moeder en helpt dan de volgende klant en weer de volgende. De middag vliegt zo voorbij. Bijna moet de winkeldeur op slot.

Maar dan schrikt moeder. Daar komt weer die oude vrouw. In haar tas zit nog steeds de beer. Maar 't is geen witte beer meer. Hij zit vol met modder en vuil. De vrouw zelf kijkt ernaar met grote verschrikte ogen.

'Die kan ik toch niet geven mevrouw, aan zo'n klein kind, zo'n beer, zo vies'.

Moeder schudt haar hoofd. 'Nee, die kunt u niet zo weggeven.'

De vrouw kijkt moeder aan met een diep ongelukkig gezicht.

'De jongens', zegt ze, 'in het park. Ik moest langs de vijver in het park en daar waren jongens aan het voetballen. En één van hen trapte de voetbal in de vijver en daarna in een plas en daarna – ik weet het niet meer. Ik heb de beer uit de tas gehaald om hem schoon te maken. Maar hij viel uit m'n handen, toen lag hij helemaal in de plas. Moet u zien!'

Moeder heeft medelijden met de oude vrouw.

'Wacht,' zegt ze, 'eerst de winkeldeur op slot. Nu een badje met wat sop. Nu de beer erin. Ziet u, deze beer is wasbaar, dat staat ook op het etiket. Hij wordt weer helemaal schoon en wit.' Moeder pakt de beer om hem te drogen. Ze slaat een handdoek om hem heen en rolt hem er stevig in.

'Ziezo, opgelost. Als u nu verder gaat droogt de beer vanzelf. U hebt gezien dat het een goede beer is, een beer voor een leven lang.'

Dan vertelt moeder aan de oude vrouw hoe ze zelf eens een beer gekregen heeft, die nu op de piano staat. 'Zelf heb ik ermee gespeeld, en Rob en Sanne, het is al een oude beer.'

De vrouw kijkt moeder aan. Haar gezicht is plotseling blij.

'Dan moet u de beer naar het kasteel brengen', zegt ze.

Moeder kijkt verbaasd. 'Naar het kasteel?'

Dan vertelt de vrouw wat ze vorige week in de krant heeft gelezen.

'In Amerongen staat een kasteel waar oude beren een poosje mogen komen logeren. U mag hem zelf komen brengen en een plaatsje kiezen. Er zijn al een heleboel beren gekomen, uit alle delen van het land. Er is zelfs een koninklijke beer bij en een ijsbeer, een panda-beer en een bruine beer. U kunt uw beer daar ook brengen, heus!'

De vrouw gaat met haar schoongewassen beer weer weg. Moeder pakt haar fiets en gaat naar huis. Ze is later dan ze ooit is geweest.

'De kinderen zullen de tafel wel gedekt hebben,' denkt ze bij zichzelf. 'Misschien hebben ze al gegeten, misschien hebben ze de afwas al wel gedaan. Dat zou heel fijn zijn. Ik ben moe. Ik doe ook niet alle dagen een beer in bad. Wat zullen de kinderen lachen als ik het ze vertel.'

Moeder rijdt haar fiets achterom. De tuin is leeg. Geen Rob, geen Sanne te zien. De keukendeur staat wijd open. Dat is gek. Daar kunnen dieven zomaar naar binnen gaan. Op de keukentafel ligt een klein briefje:

'We zijn gaan zwemmen met de ouders van Annet.'

'Een mooie boel', bromt moeder. 'Het hele huis kan intussen wel worden leeggehaald.' Ze maakt het eten klaar, gaat in de tuin zitten en wacht. En wachten kan o zo lang duren. Een paar tuinen verder gaan twee honden te keer. Ze springen en blaffen en maken zoveel lawaai dat er vast en zeker iets bijzonders aan de hand moet zijn. Als het blaffen voortduurt staat moeder op. Dan ziet ze ook wat er aan de hand is. Haar eigen poes is op de schuttingpaal boven de honden gaan zitten. Hij heeft zijn staart om zich heen gekruld en kijkt van boven op de blaffers neer. Het lijkt wel alsof hij wil zeggen: 'En als ik hier wil zitten, dan doe ik dat rustig, dat blaft geen hond uit mijn hoofd.'

De buurvrouw komt nu ook naar buiten. 'Wat blaffen jullie toch', roept ze. Dan ziet ze de poes. 'Ga weg', roept ze tegen de poes. 'En jullie in huis, alle twee, vooruit.'

De deur gaat weer dicht. De honden zijn binnen. De poes gaat naar huis. Nu is het heel stil in de achtertuin. Het wordt zelfs al een beetje donker.

'Ik snap er niets van', zegt moeder. Ze kijkt op haar horloge. 'Er zal toch niets gebeurd zijn?'

Dan hoort ze stemmen op de stoep. Geen blije uitgelaten stemmen. Voetstappen komen langs het huis.

'Mam', klinkt dan opgewonden Sannes stem. 'Ze hebben de fietsen gestolen, van Rob en mij en we hebben overal gezocht en de politie en...' Ze struikelt over haar eigen woorden.

Annets moeder neemt het over. 'We hebben zo heerlijk gezwommen en toen kwamen we bij het fietsenrek en jawel, twee lege plaatsen, van Sanne en Rob de fietsen weg. We hebben aangifte bij de politie gedaan. Ze stonden op slot.'

Ze zitten verslagen in de tuin. Fietsen gestolen, dat is erger dan een vuile beer, voetballende jongens, blaffende honden of een uitdagende kat. Ze zijn er allemaal stil van.

'Die zie je nooit meer terug'.

'Dat weet je maar nooit!'

Hun stemmen klinken bij het laatste niet erg overtuigend. Plotseling voelen ze zich allemaal verschrikkelijk moe. Moeder springt op:

'Het eten staat in de oven, we eten met elkaar, kom!'

Het is heerlijk om met elkaar aan tafel te zitten, te eten. Verder te praten over alles wat er is gebeurd.

### 3. *Fluïtspelen bij de Grote Markt*

De volgende morgen moeten ze allemaal vroeg op.

'Zonder fiets moet je lopen. Lopen duurt langer dan je denkt'.

'Maar we willen helemaal niet lopen. Toe, mag Rob dan op vaders fiets en ik op die van u?'

Moeder heeft daar nog geen antwoord op. 'Zelf heb ik mijn fiets in elk geval vandaag nodig, dat kan dus in elk geval niet, en die van vader staat met een lekke band in de schuur.'

'Dan zal ik hem plakken als ik uit school kom', biedt Rob gul aan. Maar Sanne heeft hem wel door.

'Ja ja, mannetje, tien keer vader laten vragen en dan opeens -. Niet doen hoor, mam.'

Moeder gaat er verder niet op in. Rob en Sanne gaan even later de deur uit, lopend naar school. Dat denkt moeder tenminste, maar op de hoek van de straat wacht Annet met haar fiets.

'Kom maar, San.'

En weer iets verder wacht Daan met zijn fiets.

'Hoi Rob, waar is je fiets?'

'Gestolen', gromt Rob terwijl hij bij Daan achterop klimt. Onderweg vertelt Rob zijn verhaal.

'Dan gaan we vanmiddag rondkijken', stelt Daan vast. 'Die fiets van jou herken je zo, die wereld natuurfonds-sticker heeft bijna niemand,' voegt hij er aan toe. Zelf had hij ook graag zo'n stickertje gehad. Hij had er Rob om gevraagd, maar die heeft het nooit gegeven.

'Ik help wel zoeken, ga mee.'

Als de jongens de fiets in het rek bij de school hebben gezet lopen ze eerst de andere fietsen even langs.

'Wat een oude knarren zitten daarbij.'

'Maar niet de mijne en ook niet die van San. Twee fietsen nota bene uit één familie. Vader moest het eens weten.'

'Wacht maar, vanmiddag.'

Die middag gaan ze samen op stap. Voor de zekerheid nog even langs het zwembad, niets te zien. Langs de grote zelfbedieningszaak, niets, geen laan of plein laat ook maar iets zien van de fiets van Rob.



''k Ga naar huis!'

Later liggen de beide jongens te sleutelen in de tuin. De fiets van vader staat op z'n kop, twee lege banden liefst. Geen lek te zien.

'Haal jij eens even een bak met water!'

'Kijk daar!'

De band, nu onder water, laat de lucht ontsnappen. Bubbelen komen de bellen aan de oppervlakte terecht. Blanki zit op een afstand en kijkt toe.

'Wegwezen,' roept Rob. Een plens water gaat richting poes. Maar die wacht daar niet op. Weg is ze al. Ze springt op de schuttingpaal in de tuin van de burens. Daar gaan de honden als felle jagers te keer. Maar Blanki zit daar best. Geen water dat haar nat kan maken, geen honden die haar kunnen grijpen. Ze kijkt naar de vogels in de strak blauwe lucht. Haar bekje beweegt als een vogel dichtbij komt in haar buurt. Ze zou die zo wel willen eten.

'Vogeltjes die vroeg zingen, vangt de poes', heeft moeder gezegd. Maar dit vogeltje heeft wel vroeg gezongen maar de poes krijgt het lekker niet.

Terwijl de jongens de banden plakken, zijn Sanne en Annet even in huis geweest. De jongens kijken niet eens op. Wat moet je met zulke kinderen? Ze giechelen altijd. Deze keer is dat ook zo. Hinnikend van het lachen sluipen Sanne en Annet achter elkaar het huis binnen. Er is verder niemand thuis, alleen Barend de beer met zijn rode muts op heeft hen gezien. 'Niets zeggen hoor!' Boven wordt een flinke tas aangesleept en volgestouwd. Even later sluipen ze weer naar beneden. Weg zijn ze al, nog voordat de jongens iets kunnen vragen of iets kunnen zien. Buiten het hekje staat de fiets van Annet.

'Kom, spring!'

Annet gilt van opwinding, als Sanne neerkomt op de bagagedrager. Even slingert ze op de weg. Dan trapt ze zo snel als ze kan de fiets vooruit.

'Bij de Grote Markt, je weet wel, ik zal mijn hand wel uitsteken.' Annet fietst wat ze kan. Op de hoek bij de markt zet ze haar fiets in het rek, Sanne staat al met de open tas naast haar op de grond. Uit de tas haalt ze twee dwarsfluiten, een muziekstandaard en een blad muziek. Dan legt ze een omgekeerd zonnepetje voor zich op de grond. En juist als ze de fluit aan hun mond willen zetten, krijgt Sanne een reuze idee.

'Waar is m'n schooletui en papier? We zetten het er gewoon op:

'Voor een nieuwe fiets, gisteren gestolen!'

Eindelijk zijn ze zover. Het blad muziek staat op de standaard, de fluiten zijn aan hun mond. En juist als ze beginnen te blazen schieten ze in de lach. Waarom, dat zouden ze nooit kunnen vertellen, maar het lachen houdt maar niet op.

'Moet je die grieten zien', zeggen een paar jongens die voorbij komen. Misschien dat het daardoor komt. Ineens is de lach voorbij. De boosheid is terug. Om de gestolen fiets, om die vervelende knullen.

Twee meisjes, twee fluiten en een helder melodietje in de straat. Het eerste kwartje rolt in hun zonnepetje, en nog één. Er blijven mensen staan. Er is een moeder met een kindje dat kraaiend toekijkt. Er is ook een oude dame met een grote tas. Er komt zelfs een grote ronde gulden in het zonnepetje terecht. Sanne en Annet krijgen er een kleur van. Het blad muziek is uitgespeeld maar ze hebben er nog meer. Ze haasten zich en zetten de fluit aan de mond. De melodie klinkt tegen de gevels van de huizen, wordt meegevoerd met de wind, ondersteunt het zonnige sfeertje. Pas na lange tijd worden Sanne en Annet moe. Ze hebben een droge keel en pijnlijke lippen. Zelfs hun vingers zijn stijf. Alsof ze het hebben afgesproken, gaan ze zitten op een bank. Het zonnepetje tussen hen in. Een ijsman in de verte.

'Zullen we het doen?' Even aarzelen ze. Dan lopen ze naar de ijsman toe.

'Een ijsje, alstublieft.'

Ze lopen terug naar de bank en likken om beurten aan het ijs. Later staan ze weer met de fluit aan hun mond. Een nieuw blad muziek. Het is leuk om te doen. En af en toe valt er een klein muntstukje neer. Een man blijft bij het bordje staan. Als het melodietje uit is leest hij het bordje hardop:

'Voor een nieuwe fiets, gisteren gestolen!'

'Was die gestolen fiets van jullie echt nieuw? Nooit gebruikt?'

'Jawel'.

'Waarom willen jullie dan persé een nieuwe hebben? Mag het geen oude zijn?'

Sanne en Annet halen hun schouders op. Ze weten niet goed wat ze moeten zeggen. Gelukkig loopt de man weer door. Als Sanne en Annet opnieuw moeten uitrusten, werken ze hun bordje bij. Boven het woord 'nieuwe' zetten ze een streep en daarboven het woordje 'oude'. Een nieuwe, oude fiets. Nu kunnen de mensen kiezen. O zo!



voor een nieuwe  
fiets, gisteren  
gestolen!!!

#### 4. *Barend wordt kasteelheer*

Als moeder die avond thuiskomt ziet alles er anders uit. Sanne en Annet rennen haar al tegemoet.

'Kijk eens, zelf verdiend. En morgen gaan we weer, dan is het zaterdagmarkt. Dan zijn er vast veel meer mensen die wat geven. Weet u hoeveel we al hebben? Nou, raad eens?'

Het is niet te raden. Daarom fluistert Sanne het in moeders oor.

'Niemand zeggen hoor, 't is ons geheim. Niemand mag het weten.'

Rob heeft vaders fiets geplakt en de rijst gekookt.

'We kunnen buiten eten', zegt moeder. Ze halen met elkaar de spullen naar buiten toe. Alle kleine schaalpjes groenten komen op een blad. Er zijn ook stokjes bij met kleine stukjes vlees. Zelf eet ze het niet maar Sanne en Rob zijn er gek op. Ze stoken een vuurtje met kleine houtskoolblokjes in het gietijzeren apparaat. Daar leggen ze het rooster met de stokjes op. Zelfs Blanki ruikt het al, maar door de rook durft ze niet dichterbij te komen. Op een afstand houdt ze de wacht. Maar ze krijgt al meteen een klein stukje. Dat gaat vanzelf. Moeder is er niet blij mee.

'Als je buiten iets geeft, dan wil ze het binnen ook. Dan leer je haar bedelen. Dat moet niet.'

Er is niets meer aan te doen, want Blanki zit heerlijk te peuzelen. Ze praat niet terug, ze verdedigt zich niet, ze eet.

'Als het op is, heb ik iets heel bijzonders te vertellen', zegt moeder. Haar gezicht heeft een geheimzinnige uitdrukking. Sanne en Annet willen onmiddellijk weten wat het is, maar moeder verklapt het niet. Pas als alles is opgeruimd, vertelt ze haar plan:

'Er was een oude vrouw in de winkel om een zachte beer te kopen. Toen vertelde ik, dat we Barend hadden, een heel oude beer. En toen zei die mevrouw dat in een kasteel, in Amerongen, beren mogen komen logeren. De uitnodiging stond in de krant. Ik heb de V.V.V. opgebeld en ja hoor: alle beren zijn hartelijk welkom. Je mag ze komen brengen, een plaatsje voor hen uitzoeken en dan krijg je een bewijskaartje met een nummer. Als de berententoonstelling dan voorbij is dan haal je je eigen beer weer op.'

Sanne en Annet kijken eerst wat ongelovig. 'Waarom?' willen ze weten, alsof er iets achter zit. En er zit ook iets achter: 'Het kasteel

moet gerestaureerd worden en daar is geen geld voor. Als er nu veel logé's komen, komen er veel mensen kijken en dan brengt het aardig wat aan entregelden op. Snap je?'

Ze snappen het best. Ze willen dolgraag dat Barend tot de hoge gasten gaat behoren. Stel je voor, hun Barend op een kasteel.

'Wanneer brengen we hem erheen?'

'Morgen', vindt moeder, 'anders hoeft het niet meer. Barend is allang niet meer de eerste, dus gaan we voor het weekend erheen.'

Even later is het plannetje rond: Rob mag op vaders fiets met Daan. Sanne en Annet gaan met moeder met de bus.

'En Barend reist met ons mee', vult Sanne haastig aan. Ze loopt met Annet mee tot het hekje van de voortuin.

'Nu kunnen we morgen geen muziek maken', zeggen ze spijtig, maar hun ogen lachen. 'Leuk, op reis naar een echt kasteel. Daar woont een roverhoofdman waar Barend bij mag logeren. Zou dat vertrouwd zijn? Wie weet!'

## 5. *Alle beren verzamelen*

Zaterdag, de zon is al warm als Sanne wakker wordt. Ze heeft een opgewonden gevoel. Wat is er ook alweer? Plotseling schiet het haar te binnen. Natuurlijk! Dat ze daar niet aan dacht! Ze wipt haar bed uit, staat als eerste onder de douche en rommelt beneden in huis. Barend zit al boven op de tafel als de anderen binnenkomen.

'Zal ik hem zijn windjackje aandoen?' roept Sanne. Ze wacht het antwoord niet af. 'Kom op, Barend.' Het jackje is van buiten geruit en van binnen rood. De rode ijsmuts staat er geweldig bij. Zijn donkere ogen kijken verbaasd. Als Rob en Daan gestart zijn, vertrekken moeder, Sanne en Annet met de bus. Annet draagt Barend op haar arm. Onderweg praten ze over het kasteel, over het logeren, over de torenwachters die daar vroeger gezeten hebben als de ridder op reis ging.

'Hebben ze daar ook een ophaalbrug?' In gedachten hoort Sanne het galopperen van de paarden, hoort ze de stemmen van de ruiters, ziet ze een grote meute honden, die blaffend de poort door gaat.

Eindelijk stopt de bus. Ze moeten eruit op een drukke weg. Maar de chauffeur wijst: 'U ziet het zo.'

Nu ze buiten de bus staan, zien ze pas dat er meer mensen zijn uitgestapt. Tussen al die mensen zijn ook nog drie beren. De ene beer wordt gedragen door een kind, de ander door een oude heer, de derde door iemand als moeder. Sanne wordt er helemaal opgewonden van. Naast moeder lopen ze voort en gaan een zijweg in. Er staan kleine huizen dicht bij elkaar.

'Die behoorden vroeger vast allemaal aan de kasteelbewoners', veronderstelt moeder. Ze hoeven niet meer te vragen waar het kasteel ligt, want pijlen wijzen de weg. En dan, een laatste hoek om en ze zien het kasteel. Er staan heel veel mensen die naar binnen willen, ze hebben een lange rij gevormd en moeten een klein poortje door. Ze gaan met hun drieën in de richting van die lange rij. Dan komen ook Rob en Daan er aan. Ze vinden het zo spannend, ze hebben het hele kasteel al met hun ogen bewonderd, ze willen erin! Maar de rij is lang, ze moeten wachten, mensen en beren vormen een lange rij. Maar om de beren is het begonnen: 'Alle beren verzamelen!'

Eindelijk staan ze vooraan. De deur geeft toegang tot de keuken, dat



is vreemd. Kun je langs de keuken een kasteel binnengaan?

'Hier werden vroeger de boodschappen voor de bewoners afgeleverd', zegt moeder, alsof ze er eerder is geweest. Nu moeten ze er wachten met Barend, hun beer. Andere beren hebben zich al aangemeld, krijgen een kaartje met een nummer om, de eigenaars krijgen datzelfde nummer als bewijs. Rob kijkt om zich heen. Een echte keuken met potten en pannen, een groot fornuis. Hier moet dus gekookt en gebraden zijn. Hier werden zeker de konijnen neergegooid, waarop was gejaagd, herten of everzwijnen misschien wel. 'Moeten we Barend wel achterlaten?' vraagt hij plotseling. Hij brengt onder woorden wat de anderen ook al denken. Sanne voelt de zachte haartjes van Barend tegen haar gezicht kriebelen. Nog nooit heeft ze zoveel van haar knuffelbeer gehouden. En Rob? Hij zou nu het liefst Barend van haar overnemen, hem achterop zijn fiets zetten en hem naar huis toe brengen. Ook moeder heeft het er moeilijk mee.

'U komt ook uw beer brengen om hier te logeren?' klinkt het plotseling. Ze knikken. 'Hij zal het hier reuze naar zijn zin hebben, want er wachten hier wel een paar honderd vriendjes en vriendinnetjes', zegt de vrouw. Ze heeft een kaartje genomen, schrijft er een nummer op en geeft hun dan het bewijs.

'Gaat u zelf maar een plaatsje voor hem zoeken. Wacht, zijn naam.' Even later staan ze met het kaartje in hun handen en binden het om Barend vast.

'Doe maar drie knopen,' zegt Sanne, 'voor de zekerheid.'

Ze verlaten de keuken en gaan een grote, brede trap op. Bovengekomen zien ze een enorme ruimte. Er hangen schilderstukken aan de muur. Vanaf een schilderijlijst kijkt een beer naar beneden. Een kale beer. Hier en daar komt er zelfs een beetje stro door zijn huid. Die moet heel erg geknuffeld zijn. Maar, hoe is hij hier bovenop die lijst gekomen? Heeft de eigenaar van die beer hem daar bovenop gezet? Is die er dan voor omhoog geklommen? Op de ruimte van het trapenhuis komen heel veel deuren uit.

'Wat zou daar achter zitten?'

Sanne zal wel even gaan kijken. Ze heeft Barend stevig tegen zich aangeklemd. Hem zal niets overkomen. Ze wil weten wat daar is en Annet gaat met haar mee. Als ze door de deuropening gaan, komen ze in een slaapkamer terecht. Er staat een heel groot bed. En in dat bed zitten wel twintig verschillende beren. Van alle mogelijke soor-



ten, groot en klein, dik en rond, kaal en harig, wat je maar denkt. Ze zitten keurig tegen de hoofdkussens met hun pootjes onder de dekens. Maar ze zitten ook boven op de spijlen van het ledikant en aan het voeteneind. Het lijkt wel of ze met z'n allen het bed aan het veroveren zijn. Hoe langer ze kijken, des te meer beren zien ze zitten. Ze kijken nu niet meer alleen naar het bed, maar ze kijken de hele kamer rond. In de hoek staat nog een klein bedje, dat moet van een klein kindje zijn geweest. Nu liggen en zitten er kleine beren in. Hun naamkaartjes dragen ze bij zich, ze komen uit alle delen van het land. Kleine logerende beren in een kasteel.

Sanne en Annet kijken hun ogen uit. Ze hebben niet in de gaten dat moeder ook binnengekomen is en dat Rob en Daan alweer verder zijn gegaan. Ze zien kasten met laden die half openstaan, ze zien gordijnen die opzij getrokken zijn en overal zitten de beren. Er is een beer met maar één oog, een andere beer heeft maar één been. Eén ding hebben ze allemaal gelijk: ze hebben plezier, je ziet het aan hun koppen, je ziet het aan de plaatsjes waarop ze geklommen zijn.

'Kom maar, er is nog veel meer te zien.'

Nog even kijken ze naar het kleine bedje, het grote bed in het midden van de kamer houdt hun aandacht opnieuw vast. Dan gaan ze de kamer uit, een andere kamer in. Daar staat een grote ovale tafel. Dat moet de eetzaal zijn, want de tafel is gedekt. Er staan mooie borden, er ligt glimmend bestek. En rond die tafel staan stoelen; daar zitten beren op, sommigen met slabben om, één zit er omgekeerd op zijn stoel.

'Kijk, die staat!'

Er staat een beer op zijn stoel overeind. Hij is vast de grapjas van het gezelschap. Het lijkt alsof hij klimmen wil, of hij wil gaan schommelen in de lamp. Die lamp hangt als een brede kroon boven de tafel en kijk, er zit al een klein beertje in. Er zit zelfs een beer op de grote klok. Daar kun je hem nooit meer weghalen. Je komt er eenvoudig niet meer bij.

Sanne en Annet zijn zo opgewonden dat ze de eetzaal weer uitrennen.

'Er is nog meer te zien, kom!'

In de andere kamer zitten de beren aan de thee. Er staat een heel grote bank. Op de zittingen, de leuning opzij, de leuning in de rug, overal zitten beren. Een ander meisje zet haar beer daarbij. Ze drukt hem nog even stevig op zijn plaats. 'Ik kom je weer halen

hoor.' Het lijkt alsof de beer zachtjes een antwoord gromt. Of was het de klok die nu begint te slaan? Voor de bank staat een tafel met een theeservies, stoelen er rondom heen. Een piano in de hoek en een beer die blijkbaar net plaatsgenomen heeft. Zijn voorpoten rusten op de toetsen, zijn kop is voorover in het boek.

'Kijk, die is zijn bril vergeten', fluistert moeder. Dan wordt ze bij haar arm vastgepakt.

'We hebben een plaats voor Barend, hier.'

Op de schoorsteenmantel, dicht bij het gordijn, hebben Sanne en Annet een plaats ontdekt. Ze zetten Barend er neer.

'Je gedraagt je toch wel netjes hè?' zegt Sanne streng. Als ze Barend aankijkt loopt ze gauw weg.

'We komen terug, heus.'

Het lijkt net alsof Barend verdrietig kijkt, of de rode ijsmuts niet zo leuk meer staat.

'Nu wil ik naar huis.'

Rob en Daan kijken even om de hoek waar Barend is neergezet. Dan gaan zij als eersten weg. Ze hebben veel meer gezien dan iedereen. Ze hebben gekeken waar niemand keek. Nu gaan ze weg. Ook moeder, Sanne en Annet lopen weg. Nog even kijken ze om. Naar het grote kasteel dat zo nodig gerestaureerd moet worden. Naar de brug en de deuren en het kleine poortje. In gedachten zien ze beren, allemaal beren. En Barend tussen hen in. Ze beginnen druk over van alles en nog wat te praten. Ze lopen door de kleine straatjes en zoeken de weg naar de bus. In de bus laten ze zich meehobbelen zonder een woord te zeggen. Ze hebben alle drie hun eigen gedachten. Maar thuisgekomen rennen Sanne en Annet onmiddellijk naar boven toe. Ze komen terug met een volle tas.

'We gaan nog even naar de markt hoor, dag!'

Moeder laat hen gaan en lacht. 'Laat ze maar,' denkt ze bij zichzelf. Ze kent dat vreemde gevoel dat van binnen knaagt. Als ze op de markt zijn zullen de kinderen dat gevoel wel vlug kwijtraken.

## 6. *Weer op de markt*

Rob en Daan hebben hun fiets gepakt, Rob de fiets van vader. Ze zijn weggereden, ze gaan niet naar huis. Ze rijden regelrecht naar de zaterdagmarkt.

'Daar staan altijd een heleboel fietsen', weten ze alle twee. Ze voelen zich niet alleen echte speurmeuzen, ze zijn het ook. Ze lopen even later als ongeïnteresseerde jongens tussen de marktkramen door. Maar hun ogen spieden rond. Achter die kramen staan altijd fietsen in rekken. Soms wel twintig, dertig bij elkaar. Langs die fietsen gaan ze nu. Ze letten nauwkeurig op. Toen ze in het kasteel rondliepen waren ze er vast van overtuigd dat de fietsen hier vandaag zouden staan. De fietsen van Sanne en Rob. Want waar zouden ze zelf anders vandaag zijn heengefietst? Ja, zeker weten, naar de markt. Sanne vergeet te kijken, die wilde alleen naar de markt voor het maken van muziek. Maar haar grote broer, die komt straks met haar fiets thuis, dat zul je zien. Maar als Rob en Daan rondgelopen hebben is na een poosje de spanning er wel af, de fietsen die ze zoeken zijn er niet.

'Ga je mee, straks is de fiets van vader ook nog weg.'

Ze gaan. In de verte klinken fluittonen. Het zijn Sanne en Annet. Ze musiceren op de markt. Ze hebben hun zonnepetje voor zich neergelegd. Ze spelen voor een oude, nieuwe fiets en af en toe valt er een blinkend muntje in hun pet. Rob en Daan lopen er even langs, blijven staan. Ze kunnen het toch niet erg goed hebben dat de meisjes daar bezig zijn. Ze kijken Sanne en Annet strak aan. Dan moeten die vast lachen, dan is hun spel voorbij.

Maar Sanne en Annet kijken niet terug. Ze kijken langs de jongens heen. Ze hebben de smaak van de muziek te pakken. Ze genieten van de melodieën die beter en beter gaan. De bladmuziek hebben ze met wasknijpers vastgezet, zo kan de wind die niet pakken, zo kunnen de bladen niet omwaaien.

Moe, maar blij komen ze aan het eind van de middag thuis. Barend zit niet op de piano, zijn bruine ogen lachen niet en zijn rode ijsmuts staat niet scheef.

'Niet leuk dat Barend er niet is.' De anderen zwijgen, maar bedoelen hetzelfde: 'Niet leuk.'

Die nacht staat Sanne heel zachtjes op. Ze moet almaar aan Barend denken. Barend die zo van knuffelen houdt en nu helemaal alleen is in dat grote huis. Ze gaat zachtjes naar hem toe. Ze ziet precies waar het kasteel staat. Het tekent zich schimmig af tegen de donkere lucht. Nergens brandt er een lampje, er staan geen mensen in de rij, iedereen slaapt. Alleen Blanki de poes is met haar meegegaan. Ze voelt hem tegen haar blote benen. Zijn ogen lichten op in het donker. Zachtjes gaat ze de trap af. Ze probeert het slot van de deur open te krijgen. Ze moet naar binnen maar het lukt niet zo best.

'Mauw,' zegt Blanki, 'Mauw!'

Plotseling is er een fel en groot licht. Moeder staat boven aan de trap. Ze heeft het rammelen aan de voordeur gehoord, ze heeft de poes horen mauwen. 'Inbrekers', heeft ze gedacht. Toen is ze haar bed uitgestapt en heeft het licht aangedaan. Nu kijkt ze langs de trap naar beneden in de gang.

'Sanne,' roept ze 'Sanne, wat ben je aan het doen? Je moet gauw terug naar je bed, kom maar.'

Moeder slaat haar arm om Sanne heen. Ze brengt haar eerst in de keuken. Daar wordt Sanne helemaal wakker en kijkt verbaasd in het rond.

'Waar is het kasteel?' vraagt ze.

Moeder schudt haar hoofd. Het kasteel is ver weg en Barend slaapt. 'Jij moet nu ook slapen, kom.' 'Weet je wat, kom maar bij mij in bed.'

Sanne voelt zich veilig in het warme bed. Ze heeft op de fluit gespeeld en ze heeft geld verdiend. Ze is groot en tegelijk nog een kind.

## 7. 's Nachts in het kasteel

Het is heel donker in het kasteel. Niet één lampje brandt. Niet nodig, er zijn geen lezende of kijkende beren. Iedereen slaapt. Maar als je ogen aan het duister zijn gewend, dan zie je dat het in het grote bed nog feest is. Alle beren zitten zonder te slapen op een rij. De middelste beer is wit, dat moet een ijsbeer zijn. Hij vertelt natuurlijk hoe hij diep onder de grond geboren werd. Zijn moeder had in de zomer heerlijk rondgelopen en gespeeld. Toen het vroeger donker werd wist de moederbeer: Nu moet ik een hol klaarmaken voor de winter. Een hol diep onder de grond. Dat me kan beschermen tegen de felle sneeuwstormen. Dat mij beschut bij de gierende harde wind. Een hol waar het warm is en ruikt naar mijzelf. Een hol waar ik thuis kan zijn. Iedere dag ging de moederbeer op jacht. Tot haar lichaam goed gevoed was, tot haar vacht glanzend was en dik. Intussen had ze een plaats gevonden voor een hol. Een hol voor de harde poolwinter. En toen die winter kwam, ging de moederbeer er ook niet meer uit. Er gebeurde wel iets anders. In haarzelf groeiden twee kleine beertjes. Ze werden groter en groter. En toen ze groot genoeg waren, werden ze geboren in het hol. De moeder likte ze schoon met haar eigen tong, de moeder gaf ze te drinken met haar eigen melk.

Iedere dag, zolang de kleine beertjes het nodig hadden was de moeder erbij. En buiten? Daar gierden de winden en waaiden de sneeuwstormen. Geen mens kon meer buiten zijn, geen dier was te vinden. Wie geen eten in huis had moest nu teren op zijn vet. Wie geen eten had opgeslagen ging dood. Maar de poolbeer had eten genoeg. Tenminste... Hoelang zou de sneeuw vallen, de wind gieren.'

Hoelang zou het vriezen dat het kraakte? Er was niemand die er een antwoord op geven kon. Buiten kwam niemand, het was donker en stil. Zelfs de zon had zich niet meer vertoond. De kleine beertjes kregen eten genoeg. Ze speelden met hun kleine pootjes, ze haptten naar elkaars oortjes en beten in elkaars neus. Ze speelden en dolden, maar kwamen het nest niet uit.

Het was de moederbeer die onrustig werd. Ze voelde dat haar krachten minder werden, dat het op moest houden te vriezen, dat de zon terug zou moeten komen. Ze wilde haar kleintjes laten dollen in het groene gras. En toen, op een morgen, waagde ze zich buiten het hol.

Ze ging naar de plaats waar anders het water hoog opklotste. Er was nu een gat in het ijs. Ze ving er vissen en ging terug naar het hol. Het sneeuwde. Dat er sneeuw viel, dat was goed. Nu werden haar sporen uitgewist. Nu wist niemand dat ze hier was, dat ze hier woonde. En straks zou de lente komen, vast! De moederbeer kon het al merken, ze snoof in de lucht. Ze zag dat het minder donker was, ze rook de nieuwe geuren, een weekje misschien nog.



De moederbeer had gelijk. Het vroom niet meer, het sneeuwde niet meer, het dooide. Het water stroomde van de bergen af, het ijs werd nat, er kwamen groene plekken tussen de sneeuw. Dat was goed. Dan kon het gras drogen, dan konden bloemen bloeien, dan konden jonge ijsbeertjes naar buiten toe. En zo gebeurde het.

Kleine, witte beertjes gingen naar buiten toe. Ze speelden in het gras, ze hingen aan de poten van hun moeder, ze aten elkaar haast op. Ze leerden van haar hoe je terug moest rennen naar het veilige hol als er onraad was, hoe ze moesten jagen als ze honger hadden, hoe ze om moesten gaan met vis. Zo ging de zomer voorbij. De kleine beren werden groot. Ze gingen hun eigen weg, ze kozen hun eigen jachtgebied. Het poolgebied was zo uitgestrekt, daar zouden veel meer beren kunnen leven. Die hebben daar ook geleefd. Als de mens daar maar niet gekomen was, met zijn jachtgeweer, met zijn vuile troep op de koude stille wateren. Maar de mens is daar wel gekomen. Heel veel beren zijn er niet meer, helaas.

In het donkere kasteel zitten de beren op een rij in het bed. Slapen doen ze niet, hun ogen zijn open. Ze kijken in het donker van de nacht. Het is stil. De witte poolbeer heeft zijn verhaal verteld. Een mooi verhaal, en ook een beetje triest. Mensen moeten wel heel schoon leven om voor de beren nog wat goed te maken.

## 8. *Beren eten hun buikje rond*

In de grote eetzaal van het kasteel zitten de beren nog steeds om de grote gedekte tafel. Middenop de tafel staan de schalen met eten klaar. Er zit een dikke beer, die helemaal voorover hangt. Hij heeft vast het meeste uit die schaal genomen want hij is zo dik, hij heeft zo'n grote mond en zulke dikke poten. Daar kunnen de andere beren niet tegen op. Er zit een beertje tussen zo mager, dat je hem haast kunt wegblazen. En daar zit een beer, met allemaal kale plekken op zijn huid, de houtwol komt er door. Sanne en Annet hebben die beer ook gezien toen ze binnenkwamen in het kasteel. De baas van die beer heeft zeker gedacht: 'Ik zet mijn beer aan de grote eettafel. Dan krijgt hij eindelijk eens genoeg te eten.' Nu zitten de kleine beer en de kale beer tussen de andere beren in de kring. De dikke beer hangt naar voren, de andere beren durven niet eens dichterbij te komen, in zijn buurt. Het is niet eerlijk, wat daar gebeurt. Waarom roept die dikke beer niet: 'Kom maar, jullie, ik deel vandaag uit. We hebben het allemaal voor niets gekregen, we mogen hier allemaal gratis zijn, kom!'. De grote beer denkt daar niet aan. Hij denkt alleen maar aan zichzelf. Hij hangt en zijn kop is voorover gebogen. Daardoor ziet hij alleen maar zijn eigen bord. Jammer nou!

Maar dan gebeurt er iets heel onverwachts. Er loopt iets op de gang, er kraakt een deur. Nu is alles weer stil. Het blijft zolang stil, dat je denkt dat er echt niets is gebeurd. Maar dan opeens: trip, trip, trip, daar is het weer. Het geluid is nu in de eetkamer. Er beweegt iets omhoog tegen de stoel van de grote, dikke beer. 'Kom beest, kijk eens op van je eigen bord. Let eens op wat er gebeurt.' Maar de beer kijkt niet op en hij let niet op. Er is een klein grijs muisje dat over hem heen loopt. Het klimt omhoog langs het tafelkleed en gaat op het bord zitten. En de grote, dikke beer laat zich gewoon de kaas van het brood eten. Het kleine grijze muisje doet zich tegoed.

Maar het is niet alleen. Kijk maar, daar komt er nog één en weer één. Ze komen allemaal af op het eten van de grote dikke beer. Een van de muisjes heeft het zelfs zo naar zijn zin dat het zich gewoon gaat zitten wassen, vlak naast het bord. Het strijkt met beide voorpootjes langs zijn snoet en aait als een eekhoorn over zijn kop. Dan gaat het verder op ontdekking uit.



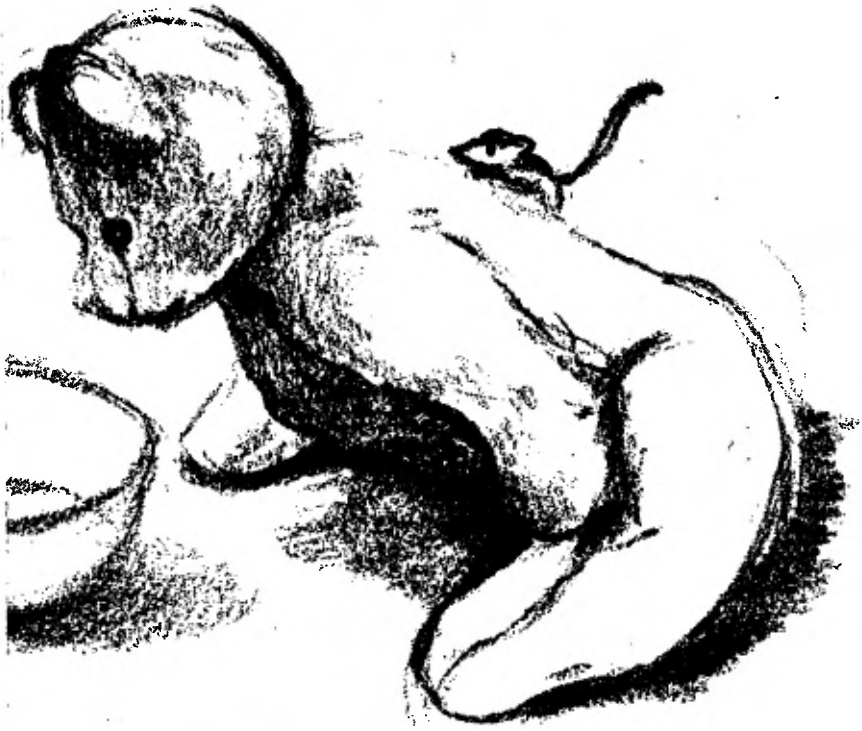


De eettafel is zo groot, er staat zoveel. Er is zelfs een grote pot met honing neergezet. Kun je nagaan. Het kleine schone muisje ontdekt het het eerst. Het gaat er met z'n kleine spitse snoetje onmiddellijk op af. Maar een dikkere muis dringt hem opzij.

'Weg jij kleine onbenullige muis. Ik ben groter, ik moet eerst.'

Langs de zijkant van de pot klimt de muis omhoog. Zijn pootjes plakken vast. Hij trekt ze los en los en ja, daar zit hij op de rand van de pot. Hij buigt over de rand van de pot naar beneden, daar is wat hij moet hebben, hij ruikt het, zoet! O, o, hij buigt zo diep, te diep. Hij kiept voorover, hij raakt zijn evenwicht kwijt. Midden in de honing ligt hij nu. Nog even spartelt hij, dan is hij stil.

De beren zitten er doodstil omheen, ze zeggen geen woord, ze kijken. En de andere muizen? Ze gaan weg, ze klimmen langs de grote dikke beer naar beneden. Die beer zakt steeds schuiner en



schuiner, pas op! Maar er is niets meer op te passen. De beer kiept en valt met een plof op de grond. Daar ligt hij, languit onder de stoel en de kleine grijze muizen lopen verschrikt over hem heen. Domme beer. Nu is zijn bord leeg en zijn stoel leeg. Hij is nergens meer. Hij zit aan de grond. Had hij zijn portie niet beter kunnen delen?

In de derde kamer komt de theevisite niet aan een eind. De bank zit vol met geduldige beren. Die op de bank zitten hebben de beste plek van allemaal. Ze zitten op pluche. Pluche is een warme, wollige, harige stof. Je kunt er uren lang op zitten. Dat doen die beren op het pluche dan ook. Ze hebben niets gemerkt van wat er in de slaapkamer gebeurde, het verhaal van de moederbeer met de twee witte poolbeertjes in de kou. Van de vuile troep op het schone poolopper-

vlak. O nee. Ze hebben ook niet gemerkt wat er in de eetzaal is gebeurd, dat de grote beer gevloerd is en dat een muis zijn leven heeft verloren en dat eerlijk delen ook voor beren een opgaaf is.

Nee, ze hebben niets gemerkt. Dat komt misschien door het pluche, dat verwarmt en broeit, dan raak je het scherpe gevoel een beetje kwijt. Om hen heen zijn de stoelen met andere beren overbezet. Er hangt er één op de leuning, die het niet lang meer houden kan. Hij krijgt kramp in zijn poten en pijn in zijn spieren. Die beer zou best een poosje willen uitrusten op de bank. Maar hij spreekt er niet over. Hij begrijpt het best, daar komt niets van in. Maar – als hij het niet langer houden kan? Er hoeft maar iets te gebeuren, en dan...!

Maar er gebeurt niets. De klok op de schoorsteenmantel tikt. De wijzers gaan langzaam vooruit. De beer kijkt er naar met grote angstige ogen. Maar dan ziet hij opeens Barend. En Barend kijkt vanaf de schoorsteenmantel naar hem. Het lijkt of die goede Barend dat angstige beertje begrijpt. En dat angstige beertje begrijpt hem. Hij ziet de rode schuine muts op Barend z'n kop.

Zo'n goedgemutste beer brengt in elk geval wat gezelligheid in.

'Niet van dat benauwde,' zogezegd.

De schoorsteen waarop Barend zit is hoog. Barend is het hoog zitten wel gewend. De zolder thuis was tenslotte ook het hoogste puntje van het huis. En de piano in de kamer was ook de kleinste niet. Hij is niet jaloers op de beren in het pluche, dat is hem teveel ingepakt. Barend moet vrij zijn. Hij wil graag de zaak overzien. En dat kan hij. Hoe verder de nacht voorbij gaat, hoe lichter het wordt en hoe verder hij kan zien. Hij bekijkt de zaak met eigen, goedge ogen.

Het krampachtige beertje ziet dat. Het lijkt wel alsof Barend zegt: 'Houd jij maar vol, makker, jouw tijd komt nog wel, heus.' Er gaat in elk geval van Barend voor dat kleine beertje bemoediging uit. En dat mag ook wel, ook voor de anderen, want wat zijn er duffe beren bij. Ze zitten maar te zitten en ze wachten maar af. Waar wachten ze eigenlijk op. Wachten ze wel op iets? Och ja, misschien denken ze wel dat ze hier op het kasteel voor hun hele leven binnen zijn.

Barend moet er niet aan denken. Dat kasteel is het leven niet. Hij zou best weer naar buiten willen, het raam uit, de tuin in. Wat zouden de kasteelbewoners zeggen als ze plotseling een beer zouden zien lopen in hun tuin? Barend weet wel hoe Rob dat vinden zou. 'Te gek', zou Rob zeggen. 'Te gek, waar zat jij, oude makker.' En Sanne zou roepen: 'Hé, waar kom jij vandaan? Moet je kijken Annet, die beer



is nog van mijn moeder geweest, die heeft hem van een buurvrouw gekregen.' De rode ijsmuts van Barend zit schever dan ooit. Hij is blij dat hij zijn jack aanheeft. Hij heeft het kouder dan ooit. Boven zijn hoofd zijn de sterren. 'De grote beer, de kleine beer, zie je wel, die passen ook niet in een kasteel. Die gaan er hooguit boven staan.' Barend moet toch geslapen hebben want plotseling is het licht. Er komt iemand de kamer binnen, de ramen worden opengezet, frisse lucht komt er in. De vrouw gaat met de stofdoek over de theetafel en dan over de schoorsteenmantel heen. Ze pakt Barend even stevig beet bij zijn nek.

'Kom joh, ik moet even onder je door.'

Dat is ook wat moois! De stofdoek glijdt onder Barend door. Hij heeft zich nooit te hoog gevoeld maar zoiets hoeft hij niet. Maar omdat Barend een goedge beer is zegt hij niets. 'Ieder heeft tenslotte zijn eigen kuren, nietwaar?' De vrouw komt bij het krampachtige beertje.

'Wat hang hij hier raar', zegt ze. 'Heeft jouw baas dat gedaan of ben je er afgerold? Kom maar hier.'

Voordat het kleine beertje iets zeggen kan zit hij tussen de andere op de bank, nota bene op het pluche. Hij doet geen mond meer open. Hij zit nu met de rug naar Barend toe. Dat is maar goed. Barend heeft zoiets van:

'Zie je wel, wat heb ik je gezegd?'

De vrouw maakt de kamer gauw verder klaar. 'Er komen veel mensen', zegt ze. We hadden nooit verwacht dat het zo druk zou worden, de mensen staan zelfs in de rij. Ze komen om naar jullie te kijken'. Barend zegt niets, hij denkt er het zijne van. Hij zit hier lekker hoog en kan zo de mensen zien. Wie kijkt naar wie?

## 9. *Rob en Daan brengen kranten rond*

De beren in het kasteel kunnen blijven waar ze zijn. Maar de kinderen moeten de week erop weer naar school. Sanne en Rob zonder fiets.

'Maar ik mag die van vader toch wel gebruiken?'

Moeder schudt haar hoofd. Rob heeft de fiets van vader een paar keer gebruikt. Een paar keer zette hij hem niet op slot. Moeder heeft het zelf gemerkt.



'Je gaat dus voortaan maar lopen, straks komt vader thuis en missen we de derde fiets, mooie boel.'

Vader is voor zijn werk naar Amerika. Met een vliegtuig heen, naderhand met een vliegtuig terug. Op een zondagavond heeft hij opgebeld:

'Ja, met mij, is alles goed?'

Moeder heeft verteld hoe goed alles ging: 'De kinderen zijn lief, we zijn met z'n allen naar een kasteel geweest. Daar mogen beren logeren, Barend is er ook.' Toen vertelde moeder nog een paar dingen over zichzelf en gaf de hoorn aan Rob:

'Hier is vader, voor jou!'

Rob begon onmiddellijk over de gestolen fietsen. 'Bij het zwembad

hebben ze ze gepikt.'

'En nu?'

'Lopend naar school. We hebben aangifte bij de politie gedaan, geen kans, er verdwijnen honderden fietsen per jaar!'

Vader had het rustig aangehoord. 'Kun je er niet iets op verzinnen?' had hij toen gevraagd. Alsof je zomaar iets verzinnen kunt. 'Ja? Is er geen oude fiets op te knappen? Verzin iets, man!'

Niet enthousiast had Rob de hoorn aan Sanne doorgegeven. Die had onmiddellijk verhalen over haar fluit.

'We hebben op de markt gespeeld en een heleboel mensen hebben iets gegeven – en een heleboel mensen niets!' had ze er toen maar achteraan gezegd. Vader zou kunnen denken dat ze de nieuwe fiets al bij elkaar had gespaard en zo was het nu ook weer niet. Ze vertelde maar gauw verder over het kasteel, de beren en de grote oprijlaan. 'En we hebben voor Barend zelf een plaats gezocht. Op de schoorsteen, heel hoog. We gaan hem ook weer halen.'

'Als hij dan maar weer mee wil', denkt vader hardop. 'Misschien wil hij daar wel blijven, wie weet.'

Die avond is voor Rob zo plezierig niet.

'Kun je er niets op verzinnen?' heeft vader gezegd. En dat is het hem nu juist. Want Sanne heeft er iets op verzonnen, samen met Annet. Maar zij kunnen dan ook op een fluit spelen. Wat kan hij? Een oude fiets in elkaar zetten? Dan zal je toch eerst een oude fiets moeten hebben. Hoe kom je daar aan? Ja lekker, opvissen zeker uit een sloot. Dat heeft hij een keer met Daan gedaan. Ze hebben wel zeven fietsen opgevist. Niemand wil er iets voor geven. Nee, er moet iets anders te vinden zijn, maar wat?

Opeens krijgt Rob een reuze idee. Hij sluipt zijn bed uit naar de kamer van zijn vader, pakt de telefoon en draait het nummer van Daan. Even later zit hij met drukke handbewegingen enthousiast te praten. Het gesprek duurt lang. Dan is ook Daan overtuigd.

'Oké, morgen, ik kom!'

Het wordt een onrustige nacht. Rob is als de dood, dat hij zich zal verslapen. Bij het eerste zingen van de vogels is hij al wakker, maar dat is nog veel te vroeg. Hoe moet je nu zorgen dat je wakker blijft? Dat lukt dus niet, hij slaapt weer in, tot twee keer toe, dan is hij bijna te laat. Hij rent zijn bed uit, slaat het douchen over, bang dat iedereen het hoort. Haalt brood uit de broodtrommel, legt een briefje neer en sluipt weg. De honden van de burens geven samen een blafcon-

cert. Maar als de buurvrouw komt kijken of er weer katten zijn, is Rob al verdwenen. Op de hoek wacht Daan met zijn fiets. Rob springt achterop en samen arriveren ze bij de krantenuitdeelpost. Daar staan allemaal jongelui te wachten op het ochtendblad. Ze nemen er stapels van in ontvangst. Ze hebben een lange lijst met adressen waarop ze de bladen moeten bezorgen. Nu zijn ook Rob en Daan aan de beurt:

'Hebt u kranten voor ons om rond te brengen?'

De man die de stapels uitdeelt schudt zijn hoofd.

'Hebben jullie het al eerder gedaan?'

'Nee.'

'Alle wijken zijn bezet. We zoeken niemand. Alleen als er één ziek is, hebben jullie geluk. Wacht daar maar even aan de kant.'

En Rob en Daan hebben geluk. Er blijft een grote stapel kranten over. Die moeten worden rondgebracht, maar er is niemand voor.

'Alsjeblieft. Eerst jullie naam en adres. Hier zijn de kranten, hier de lijst van abonnees, het is een lange lijst, jullie moeten je dus wel haasten, want voordat je naar school gaat moeten de kranten in de bussen liggen. En ik wil geen klachten van de mensen, gesnapt?'

Rob en Daan knikken en gaan haastig op weg. Het is een eind fietsen naar de wijk. Er staan huizen met voortuinen. Die voortuinen zijn net niet lang genoeg voor een extra brievenbus. Ze moeten dus naar de voordeuren toe. Hekje open, dat valt natuurlijk dicht, de krant in de bus, hekje open en verder maar weer. Ze hebben nog geen systeem en maar één adressenlijst. De tijd gaat snel en het is net alsof ze maar doorstuntelen en de stapel kranten niet dunner wordt. Op het laatst geeft Daan de kranten aan en rent Rob de hekjes in en uit. Het is de vlugste manier, die ze die ochtend kunnen vinden.

Als de laatste krant de bus inrolt, slaken ze een diepe zucht. Ze hebben geen tijd om stil te staan, ze jakkeren naar school. Ze zijn nog maar net binnen als de bel gaat. Ze ploffen hijgend neer in de bank en puffen daar uit. Wat is het daarna moeilijk om je hersens bij de les te houden. Ze moeten tegen de slaap vechten. Rob zou het liefst zijn hoofd op zijn armen willen leggen en een dutje doen. Maar het lijkt wel alsof meneer het merkt. Rob krijgt wel twee keer een beurt. Eindelijk gaat de bel voor de pauze. Rob en Daan hebben honger als paarden.

'Voortaan neem ik extra brood mee, 't is nu al op.'



'Als wij thuiskomen hebben we ons baantje al gehad en Sanne en Annet gaan dan nog fluiten op de markt.'

'Toch gaan we morgen weer.'

'Zeker weten!'

## 10. *Alweer een diefstal*

Achterop de fiets van Daan rijdt Rob mee naar huis. Sanne en Annet zijn blijkbaar al vertrokken, er is niemand meer. Wel ligt er een lange lijst van de boodschappen, die moeten worden gehaald. Samen gaan ze er op af. Ze zetten hun fiets bij de grote zelfbedieningszaak in het rek. En dan... , als ze naar binnen willen gaan, ziet Rob zijn eigen fiets, in hetzelfde rek. Hij herkent hem onmiddellijk. De sticker van het wereldnatuurfonds zit er nog op. Hij grijpt Daan bij zijn jack:  
'Kijk!'



Ook Daan ziet onmiddellijk waarop Rob doelt. De fiets! Maar hij staat wel op slot, een ander moet er dus mee gekomen zijn. 'Maar ik neem hem wel mee,' zegt Rob met plotseling overslaande stem.

'Dat kun je niet maken,' weet Daan. 'We hebben aangifte bij de politie gedaan, dan moet je die erbij roepen, gauw!'

Terwijl Daan op wacht staat, rent Rob naar het politiebureau op de hoek. Vijf minuten rennen is het maar, hijgend blijft hij daar binnen voor de balie staan.

'M'n fiets, m'n gestolen fiets staat daar in het rek, op slot, en in de winkel moet de dief zijn en 't is mijn fiets en Daan staat erbij.'

De agent reageert rustig. Te rustig. Hij laat Rob uitvertellen en op adem komen. Dan pas neemt hij de mobilfoon en meldt het bericht.

'Ga maar naar je fiets, ze komen eraan', zegt hij dan vriendelijk.

Rob wacht niet eens tot de agent uitgesproken is. Hij rent al weer terug. Maar als hij bij de winkel komt is Daan weg en de fiets weg. Besluiteloos blijft hij staan. Enkele minuten later arriveert de politieauto. Rob rent er op af.

'M'n fiets is weg en Daan is weg', zegt hij op verwijtende toon. 'Dat had ik wel gedacht, 't duurde zo lang.'

'Stap maar in', zegt de agent. Daar gaat Rob. Achter de ruggen van twee agenten zit hij op de achterbank. Mensen die uit de winkel komen, blijven staan. Ze kijken naar de politieauto, naar de jongen die meegenomen wordt.

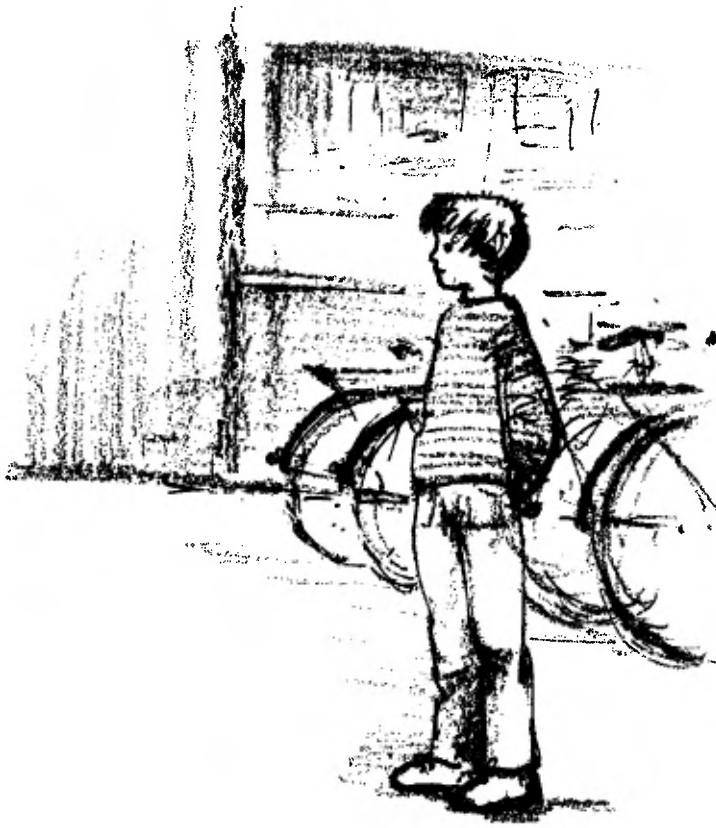
't Zal je zoon maar wezen,' zegt een vrouw met een zware boodschappentas aan haar arm. 'Ik moet er niet aan denken.' Tussen andere mensen blijft ze napraten op de straat tot de politieauto uit het gezicht verdwenen is.

'Goed om je heen kijken' zegt de agent. 'Jij kent je vriend en jij kent je fiets, ze kunnen nooit ver zijn.'

Rob doet zijn uiterste best. Hij ziet niets. Jawel, tientallen mensen en fietsen, maar verder, niets!

Daan staat op wacht naast de fiets. Hij vindt het zo spannend dat hij helemaal trilt. Als die agenten nou maar gauw komen, als Rob nu maar gelijk aan de beurt is. Wat te doen als de dief het eerst komt? Dan schiet er een gedachte door Daans hoofd: 'Dan laat ik hem gewoon zijn fiets pakken, dan rijd ik hem gewoon achterna, ik doe net alsof ik van niets weet, dat kan'.

En zo gebeurt het ook. Iedereen die de winkel uitkomt wordt door Daan ongemerkt zo goed als mogelijk is bekeken. En dan komt er een jongen van zijn eigen leeftijd de klapdeuren door. Hij heeft een plak chocola in zijn hand, wikkelt het papier eraf, gooit dat op straat



en neemt een stevige hap van de chocola. Daarna doet hij de fiets van slot en rijdt weg.

Daan erachteraan. Nee, niet vlak erachter, dat kan hij niet maken, maar wel zo dat het onmogelijk is de jongen kwijt te raken. De eerste zijstraat is dichtbij, en dan, na een paar huizen is de jongen opeens verdwenen. Daan is stomverbaasd, maar hij haalt weer opgelucht adem als hij ziet, dat er een smal pad achter de huizen langs loopt, waarop de jongen fietst. Daan schiet ook dat pad maar in, niet wetend waar het terecht komt, achter de huizen om, een tiental huizen voorbij. Dan verdwijnt de jongen in een achtertuin. Daan stapt af, bekijkt de toegang en maakt rechtsomkeert. Hij komt de steeg weer uit en rijdt naar de winkel terug. Als de politie nu komt, kan hij gidsen. Maar de politie komt niet, die is juist geweest. Er staan nog mensen te praten op de stoep. Daan kan niet volgen



waarover ze spreken. Zou hij kunnen vragen of er een politieauto is geweest? 'Niet doen', besluit hij. Ze zouden hem kunnen verdenken. Rustig wachten maar. En zijn wachten wordt beloond.

'Ik weet waar hij woont', begint Daan ongevraagd als een politiewagen stopt en een agent het portier opendoet. 'Stap maar in'.

Daan doet nauwkeurig zijn fiets op slot. Schuift dan naast Rob op de achterbank, wijst de zijstraat, de steeg.

'Hierin, achter de huizen langs.'

Het is er te smal voor de auto en zo lopen even later vier mensen op een rij. Eén agent voor en één achter, de jongens er tussenin.

'Hier,' wijst Daan. Via de achtertuin naderen ze het huis. De keukendeur staat open. Maar hoe de agent ook roept, er blijkt niemand thuis.

'Hij heeft zich vast boven verstoppt', stelt Daan. 'Als u hem gaat zoeken, vindt u hem zeker'. Maar de agenten blijven buiten de deur van het huis staan.

'We mogen het huis maar niet zo doorzoeken, daar hebben we geen opdracht voor. Maar je hebt ons toch een eind op weg geholpen, dat is zeker.'

Dan horen ze iemand aankomen via het achterpad. Voetstappen die duidelijk dichterbij komen. Een vrouw met een zware boodschappentas verschijnt. Ze kijkt met strenge ogen naar Rob. Ze herkent hem als de jongen die meegenomen werd toen zij voor de winkel stond. 'Het zal je zoon maar wezen', had ze toen gezegd. Nu staat hij hier met die agenten.

'Wat moet dat allemaal?'

De agenten stellen zich aan haar voor. Dan wijst de ene agent naar Rob.

'Zijn fiets is gestolen. En bij die zelfbedieningszaak zag hij hem toen staan. Hij heeft ons erbij gehaald. En deze jongen heeft intussen de jongen gevolgd die de fiets meenam, hij verdween hier in de tuin. We willen uw zoon graag even spreken.' Dan kijkt de vrouw nog meer verbaasd.

'Ik heb helemaal geen zoon'.

De agent kijkt naar Daan.

'Zag je hem het huis binnengaan? Zag je hem de keukendeur open doen?'

Daan schudt zijn hoofd. Nee, dat heeft hij niet gezien, maar...

'Toch staat die keukendeur wagenwijd open. Hoe kan dat, mevrouw?'

De vrouw haalt haar schouders op en schudt haar hoofd. Als ik boodschappen ga doen doe ik altijd de keukendeur achter mij dicht. Je kunt nooit weten, er lopen hier zoveel katten.' De agent is verbaasd. Doet u de keukendeur alleen maar dicht voor katten? Hebt u de keukendeur dan niet op slot gedaan?'

De vrouw schudt haar hoofd. 'Nee, op slot gedaan heb ik hem niet. De achterdeur kan ik alleen van binnenuit op slot doen en dan moet ik de voordeur uit. Achterom lopen is nu eenmaal mijn gewoonte. Maar, hoe die deur dan wagenwijd open komt?'

'Ik zou dan maar eerst eens even kijken of u iets mist' zegt de agent, 'ze kunnen uw hele huis wel leeghalen terwijl u boodschappen doet.'

De vrouw stapt haar huis binnen, maar aarzelt.

'Ik durf niet zo goed', zegt ze. 'Zou één van u niet met mij mee willen gaan? Stel u voor dat er iemand zit.'

Eén agent gaat mee, maar nauwelijks zijn ze een paar stappen de keuken binnengegaan of de vrouw blijft staan.

'Hier,' zegt ze en wijst naar de boekenplank aan de muur. 'Hier stond mijn radio op, naast de kookboeken. O, wat vreselijk.'

'Kijkt u nog eens goed om u heen in de keuken?' vraagt de agent dringend, 'Wat mist u nog meer?'

'Niets', zegt de vrouw. 'Ik weet het zeker, hier niet'. Nu gaan ze het huis in en even later zijn ze terug. 'Alles verder in orde'. De agenten richten zich nu naar Rob en Daan.

'Wij hebben hier nog het één en ander af te spreken. Maar luister: jullie houden voortaan die winkel met dat fietsenrek in de gaten. Misschien is het wel iemand hier uit de buurt. Zodra je iets weet, naar het bureau.

'Hoe heet jij? Daan? Daan, zou je die jongen herkennen?'

Daan knikt. 'Zeker weten.'

Rob en Daan lopen nu samen de steeg uit. Halen Daans fiets uit het rek en gaan naar huis. Daar hebben ze heel wat te vertellen.

De volgende dag al hebben ze succes. De fiets van Rob staat weer in het fietsenrek. Daan gaat op een kleine afstand staan, Rob rent naar het politiebureau. Als hij daarvan terugkomt ziet hij dat de politiewagen al voor staat. Daan wacht buiten, maar blijkbaar zijn de agenten in de zaak. Rob en Daan wachten buiten in spanning af. Als even later de winkeldeur open gaat en het groepje van drie voor de



deur verschijnt krijgen ze van de agent een wenk:

'Ga maar vast naar het bureau'.

Ze haasten zich weg. Kijken nauwelijks op, voor geen goud zouden ze nu met de politieauto gaan. Wat staan er plotseling veel mensen. Het is een hele oploop, waar komen al die mensen vandaan?

Nu rennen Rob en Daan niet zo hard naar het bureau. Ze hebben immers niet zo'n haast. De spanning zit in hun benen, lijkt het wel. Enerzijds hebben ze het gevoel dat het maar goed is dat die knul er nu ingelopen is. Aan de andere kant... ze weten met hun gevoelens niet



goed raad. Ze praten ook weinig met elkaar onderweg en zien er tegenop het politiebureau binnen te gaan. De politieauto passeert hen dan ook onderweg. De agenten zijn met de jongen al binnen als Rob en Daan binnengaan.

'Herken je deze jongen?' vraagt de agent aan Daan als ze nog maar net binnenzijn. Daan knikt, die blonde jongen met zijn krullend haar heeft hij eerder gezien, hij zal hem niet gauw vergeten. Dan wendt de agent zich naar Rob:

'Hoe weet je dat het jouw fiets is, waarop hij reed?' vraagt hij dan. Rob vertelt van de plakker van het Wereld Natuur Fonds, achterop de bagagedrager. 'Er er staat ook een nummer in de fiets, dat heb ik een keer laten doen op het bureau, toen het gratis was.' Nu kijkt de agent de blonde jongen aan.

'Is het waar wat hij zegt?'

De blonde jongen knikt. Dan gaat hij met de jongen naar een andere kamer toe. Later mogen Rob en Daan de eigen fiets weer meemenen.

'Eerst een handtekening, hier!'

De hand van Rob bibbert als hij zijn handtekening zet.

Daarna fietsen ze weg. Ieder op een eigen fiets.

'Nu nog de fiets van Sanne, zou die knul die ook hebben gestolen?'

'Ik denk van niet, hij heeft vast een handlanger, de beide fietsen waren immers gelijktijdig weg.'

'We moeten voorlopig onze krantenwijk maar houden,' besluiten ze samen. 'Anders staan Sanne en Annet over een jaar nog met hun fluit op de markt!'

## 11. *Sanne en Annet gaan Barend halen*

Als Sanne en Annet op een middag samen thuiskomen zijn zij de eersten die het zien.

'Moet je nou eens even kijken, het kasteel staat in de krant.'

'En de beren!'

Er staat een heel groot artikel over het kasteel op de hele pagina. Maar dat is niet het enige. Er staan ook foto's bij. En op één van die foto's staat de grote marmeren schoorsteenmantel. Op die schoorsteenmantel zit Barend de beer, ten voeten uit. Hij heeft zijn ijsmuts schuin op zijn kop, zijn jack nog aan. Hij kijkt olijk en een beetje vragend tegelijk. Het is alsof hij zeggen wil: 'Ik zit hier fantastisch, maar langzamerhand wil ik ook wel weer eens naar huis.' Sanne en Annet voelen dat net zo. 'Stil maar hoor Barend, aan het eind van de week halen we jou weer op!'

Sanne en Annet bekijken alleen de foto's in de krant, net zoals trouwens Rob en Daan. Maar moeder gaat als ze thuiskomt eerst eens even voor die krantenpagina zitten. Af en toe lacht ze hardop. 'Spannend', roept ze dan. Sanne en Annet willen meer weten, Rob en Daan natuurlijk niet, maar ze luisteren toch.

'Op 12 juli 1286 heeft graaf Floris de Vijfde verklaard dat Borre en Diederick van Amerongen zijn leenmannen geworden zijn, omdat ze het huis in Amerongen hebben gebouwd', zegt moeder. 'Stel je voor, de naam Borre van die ene man betekent ook al 'beer'. 'Nu moeten ze allemaal lachen. 'Een beer en Diederick!'

'O kijk, een kleinzoon van Borre heette Johan en toen die getrouwd was, kreeg hij een zoon en een dochter en die dochter trouwde met een beruchte roofridder. Die roofridder, Jan van Rhijnesteyn, maakte vanaf zijn kasteel in Cothen rond 1400 de verre omstreken onveilig. In het buitenland stond hij als een reuze vechtjas bekend. O ja, en in 1440 raakte Amerongen uit de handen van de Borres toen die afstand deden van hun rechten. Alleen het wapen van de Borres, dat sindsdien door het kasteel gevoerd wordt en waarmee het huis officieel tot ridderhofstad erkend werd, herinnert nog aan de stichters.

'Dus Barend de beer woont in een oude ridderhofstad', is de conclusie van Rob. 'Barend de beer, als een nieuwe gedaante van Borre.'

'O kijk, het kasteel is ook nog in de handen van Spanjaarden gevallen, en de Fransen hebben er in 1672 allerlei beelden in kapot geslagen en een jaar later hebben diezelfde Fransen het nota bene in brand gestoken!'

Moeder heeft niet eens in de gaten, dat ze alleen in de kamer achtergebleven is. Alle vier hebben haar in de steek gelaten. Barend interesseert hen, Borre kan er nog mee door, maar Spanjaarden en Fransen, die horen in de school en nu zijn ze vrij! Nu gaat ze zelf ook gauw naar de tuin. Daar is een hels lawaai losgebroken. Blanki heeft een vogeltje gevangen.

'Een jonkie, nou is het bijna dood. Maar we hebben het verlost, wat moeten we nou?'

In een optocht gaan ze later naar het vogelcentrum. Daar kunnen beschadigde vogels worden afgegeven.

'Is er nog iets aan te doen?'

Ze mogen binnenkomen en de doos wordt op de tafel neergezet en geopend. In de hoek ligt een kleine vogel, stil, dood.

'Nu heeft hij geen pijn meer', zegt Sanne zacht. Ze begraven hem in een hoekje van de tuin, ze vertellen het de volgende dag op school. Het had niet moeten gebeuren.

'Zaterdag komt vader thuis, hoera!'

Iedereen is enthousiast. Vader is niet eens lang weggeweest, maar veel te vertellen is er wel.

'Ik heb gelukkig mijn fiets weer terug.'

'Maar ik de mijne niet.'

'Maar zijn fiets is er gelukkig nog.'

'O', schrikt moeder opeens. 'Zaterdag moet Barend opgehaald. Het is de laatste dag. Voor twaalf uur moeten alle beren opgehaald zijn. Hoe moet dat nou?'

'Als u maar weet dat Daan zaterdag ook jarig is, we gaan zeilen met de boot van zijn vader. Zes vrienden mogen mee,' roept Rob.

'Dan halen Annet en ik Barend toch op, zegt Sanne. We weten best de weg, we gaan met de bus.'

Even aarzelt moeder. 'Ach,' zegt ze dan. 'Waarom niet. Als jullie maar uitkijken. Zullen jullie het makkelijk kunnen vinden?'

Sanne knikt. 'Vast en zeker,' zegt ze nog eens nadrukkelijk.

'Bovendien, al zouden we moeten vragen, iedereen weet toch zeker het kasteel.'

Die zaterdag gaan ze uiteen. Rob en Daan doen eerst hun krantenwijk, dan vertrekken ze naar de jachthaven, daar ligt de boot. Verjaardagvieren en het water op, tussen de middag ergens aanleggen en pannekoeken eten, een voortreffelijk plan, een stralende dag. Beter kan het niet.

Sanne en Annet vertrekken met de bus, ze hebben het bewijs dat ze de eigenaars van Barend zijn in hun zak, ze gaan de kasteelheer halen, in zijn hoge gezelschap keren ze straks terug.

Moeder gaat naar Schiphol. Als vader aankomt zal zij daar zijn. Ze ziet hem, wachtend op de koffers. Vader is weg geweest, nu komt hij thuis, gelukkig!

Sanne en Annet wachten al bij de bushalte. Als ze de bus zien aankomen, steken ze hun hand omhoog. Ze reiken de buskaart aan bij het instappen. Dan nestelen ze zich samen op een bank. Ze herkennen de route en stappen op tijd uit. Nu de dwarsweg in en dan zien ze het al staan, het kasteel. Beneden in de keuken voegen ze zich in de rij wachtende mensen. Wat zijn er een beren gebracht, wat moeten er weer veel naar huis.

Het wachten duurt lang. Maar eindelijk lopen ze toch met Barend stevig tegen zich aangedrukt de weg naar de halte terug. En dan gaat het fout, want wat er ook komt, geen bus. Ze hinkelen bij de bushalte op en neer, ze hebben met krijt hun baan uitgezet. Barend leunt verveelt tegen de haltepaal. Hij kan nu eenmaal niet heen en weer huppelen en springen, hij kan geen kettinkje neergooien op de straat. 'Kijk maar of we het goed doen, Barend,' hebben ze tegen hem gezegd. Barend zit nu niet hoog op de schoorsteen, maar laag. Barend overziet nu niet wat er staat te gebeuren. En plotseling remt daar de bus en piepen de banden en klappen de deuren open en springen Sanne en Annet erin. De deuren klappen dicht en de bus rijdt weg. De bus voegt zich in het drukke verkeer. En Barend? Die zit alleen bij de haltepaal. Zijn kop een beetje opzij, zijn jackje open, zijn ogen lijken droevig nu.

En in de bus? Plotseling is er paniek. Sanne ontdekt het het eerst. 'O, Barend!' gilt ze, maar de chauffeur hoort het niet. De chauffeur heeft wel iets anders te doen dan op de beren te passen, de auto's zoeven langs hem heen. Hij heeft alle aandacht voor de weg. Sanne rent terug naar hem toe.

'Barend zit er nog', roept ze huilend.

De chauffeur weet niet wie Barend is. Hij kan zich er ook niet mee bemoeien.

'Annet, heb jij Barend niet?' roept Sanne huilend. Het is haar laatste poging om aan iets heel ergs te ontkomen, maar Annet kijkt net zo verschrikt als Sanne zelf. Dan rent Sanne weer naar voren, naar de chauffeur.

'Barend zit nog bij de halte', snikt ze.

De chauffeur blijft rustig. Hij kent Barend niet. 'Die neemt dan wel de volgende bus', zegt hij. 'Deze bus is veel te laat, de andere komt dus zo.'

'Bij de volgende halte, meisje, hier mag ik niet stoppen.'

Eindelijk is daar de volgende halte en Sanne en Annet stappen uit. Ze staan op een smalle vluchtheuvel langs de grote weg. Auto's en bussen rijden hen voorbij. Ze moeten over het voetpad naar de vorige halte terug. Dat is een heel lang stuk. En alsof het nog niet erg genoeg is, begint het langzaam te regenen. Eerst flinke druppels, maar weldra zet het door. Voordat ze halverwege zijn, stroomt het water uit hun haren langs hun gezicht. Alsof ze onder de douche hebben gestaan. Ze voelen het niet, ze rennen maar door, de lange, lange weg. Er is geen keus. Ze zijn buiten adem.



Eindelijk zien ze de haltepaal in de verte. Ze kunnen haast niet meer verder. Sanne duwt haar hand in haar zij, die steekt zo gemeen. Helpen doet het niet, stilstaan kan ook niet. Dichterbij gekomen zien ze, dat Barend niet meer bij de haltepaal zit, dat er niemand zit, niemand staat. Dat er in de stromende regen geen levend wezen meer is te zien. Verbouwereerd staan ze dan even later zelf bij de haltepaal. Voorbijrazende auto's spetteren het water hoog op, nu worden ze van boven en van onderen nat. Er stopt een auto. Een man vraagt of ze misschien willen meerijden. Ze schudden hun hoofd en gaan huilend een stapje achteruit. Ook in de bus die even later stopt en de deuren open klapt stappen ze niet. De chauffeur snapt daar niets van. 'De volgende bus gaat pas over een half uur, die meiden zijn kletsnat, waarom gaan ze dan niet mee?' Mopperend rijdt hij verder. 'Ze moeten het zelf maar weten.'

Sanne en Annet zijn ten einde raad. Ze kunnen er niet toe komen in de volgende bus te stappen. Hier blijven staan heeft ook geen zin. Wat dan wel?

'Terug naar het kasteel', zegt Sanne dan. Samen gaan ze op weg. Ze komen mensen tegen met een beer onder hun arm, er fietst een jongen voorbij met een beer op zijn fiets. Het is geen Barend de beer. De ene beer is wit, het is de poolbeer die in het koude noorden leeft. De andere beer is bruin, hij is groot en dik en heeft zichzelf onder de eetkamertafel gevloerd. De gespannen kleine beer is er niet bij. Hij is trouwens helemaal niet strak en gespannen meer. Hij heeft verder de hele tentoonstelling kunnen uitrusten op het pluche.

Als Sanne en Annet het kasteel naderen is het er stiller dan ooit. Is iedereen al naar huis gegaan? Is er geen mens, geen beer meer over? Maar er wordt gelukkig wel een deur opengedaan als ze hebben aangebeld. Ze vertellen hun trieste verhaal.

'Is Barend soms hier?'

De vrouw die de deur heeft geopend schudt haar hoofd. 'Nee, Barend is hier niet. Maar komt wel even binnen, dan noteer ik jullie adres. Barend komt misschien best weer terug. Kom maar.' Sanne en Annet geven hun adres. Staan later weer op straat. Nu moeten ze toch naar de halte van de bus. Toch zonder Barend naar huis. Ze zijn vergeten dat vader thuis zou komen, dat moeder hem ophaalt van Schiphol. Ze zijn bang dat Barend nooit meer terugkomt.

'Net zoals mijn fiets', snikt Sanne. 'Maar dan heb ik toch maar liever geen fiets.'

1949 E.C.  
1/10/49



## 12. *Een verlaten kasteelheer tegen een paal*

Vreemd is het voor Barend, heel vreemd. Zo was hij heer van het kasteel, zo was hij hooggezet en zo komt hij op de grond bij de bushalte terecht. Sanne en Annet hinkelen voor zijn ogen. Hij zou best mee willen doen maar nee – hij gedraagt zich als heer! En dan komt er een bus, die stopt. Deuren klappen en voordat Barend begrijpt wat er gebeurt, zijn Sanne en Annet weg. Stel je voor, helemaal weg, alsof ze van de aardbodem zijn verdwenen.

Er komen twee jongens aan. Die zien Barend wel zitten.

'Dat vind ik zielig', zei de een. 'Vast van een klein kind, dat door zijn moeder de bus in is gesleurd.' Ze pakken Barend stevig bij zijn arm en zetten hem bovenop de paal van de bushalte.

'Die moeder komt vast wel terug.'

Barend zakt een beetje schuin voorover als de jongens wegfietsen. Hij was juist zo blij dat er tenminste twee naar hem omzagen. Waar moet hij anders blijven als geen mens hem ziet?

Maar de twee fietsen weg, slechts één keer kijken ze om.

Dan begint het te regenen. Eerst flinke, stevige druppels. Het lijkt wel alsof er een waterluikje opengetrokken wordt: het giet. Barend ziet het niet meer zitten, hoe moet dat allemaal? Maar er komt een oude man aan, hij loopt op de stoep. Plotseling ziet hij Barend en wrijft zijn ogen uit.

'Een beer' mompelt hij. 'Met dit weer, een beer.' Hij komt naar de halte toe en heft zijn stok omhoog. Daar kan Barend niet tegen. Hij wankelt, valt dan op de grond. De oude baas bukt en kreunt.

'Dat had je nou niet moeten doen, ik heb al zo'n slechte rug, en dan zo laag!'

Toch krijgt de oude man Barend te pakken. Hij neemt hem onder de arm, in de andere hand houdt hij zijn stok. Zo vlug als de man kan stapt hij door de regen. Af en toe bekijkt hij Barend, die natter en natter wordt.

'Nou nou, een beer. Hoe kom jij nou op die paal terecht? Er gebeuren vreemde dingen, zo zie je maar weer.'

Bij een paar huizen op een rij gaat de man een tuinhekje door en haalt een sleutel uit zijn zak. Het openen van de deur gaat snel. Dan loopt de man naar de tafel voor het raam. Daarop legt hij Barend neer.





'Kom eens kijken, vrouw'

Even later wordt Barend van de tafel opgeraapt.

'Hoe kom je daar nu aan?' vroeg zijn vrouw. 'Gevonden? Op straat?'

De man knikt trots.

'Misschien een goede beer voor de kleine Jan van hiernaast. Die zal er vast en zeker fijn mee kunnen spelen.'

Maar de vrouw schudt vastberaden haar hoofd.

'Geen denken aan. Dit is vast de knuffelbeer van een ander kind, die moet hem terughebben, maar hoe, dat moeten we nog maar eens verzinnen.'

Ze pakt Barend van de tafel op, ze wil hem tegen zich aanhouden. Maar ze houdt hem verschrikt ver van zich af.

'Wat is dat beest verschrikkelijk nat', zegt ze.' En kijk eens, dat tafelkleed, alsof die beer een plas heeft gedaan. Brr. Eerst die rode muts maar eens af en dat jack uit.'

Voordat Barend begrijpt wat er allemaal gebeurt ligt hij uitgekleeft op tafel in een vreemd huis. Nu hij zijn rode ijsmuts kwijt is lijkt het wel alsof hij niet meer lachen kan. En hij is nog zo nat! Maar de vrouw weet daar wel wat op. Ze haalt een grote badhanddoek en rolt Barend daar in. Nu wrijft ze hem stevig droog alsof hij een echte baby is. Maar hoe nu verder?

Dan zet de vrouw Barend zichtbaar in de vensterbank.

'Ziezo, van buitenaf ben je zichtbaar, misschien komt er wel een moeder met een kind voorbij die jou herkent, je kunt maar nooit weten.'

Nu gaat de vrouw verder aan het werk in haar huis en de man neemt de krant. Het wordt stil om Barend heen. Hij is hier nog maar net, toch is het alsof ze hem al helemaal vergeten zijn.

## 13. *Waar is Barend?*

Als Sanne en Annet eindelijk aankomen bij Sannes huis is het al ver in de middag. Sanne duwt de deur van de kamer open en barst opnieuw in snikken uit. Ze groet vader niet eens! Moeder kijkt ongerust:

'Wat zullen we nu hebben, San?'

Ook Annet kan niet uitleggen wat er is, maar moeder krijgt al een vermoeden:

'Waar is Barend?'

Moeder heeft onderweg aan vader verteld, hoe Barend was herontdekt. Hoe grappig hij op de hoek van de piano hun zaken had overzien. Hoe ze hem naar een kasteel hadden gebracht omdat beren daar mochten komen logeren. Hoe ze met z'n vijven daar naar toe waren gegaan en een plaatsje hadden uitgezocht. Hoe gezellig het was in de eetkamer, slaapkamer, zitkamer en noem maar op.

'Sanne en Annet zijn Barend nu ophalen, want Rob ging naar de verjaardag van Daan en ik haalde jou dus van Schiphol,' had moeder er aan toegevoegd.

Zo was vader in korte tijd bijgepraat. Samen met moeder was hij op Schiphol blijven eten en daarna waren ze samen naar huis gegaan. Nu zitten ze aan de thee en ze hebben er een grote taartpunt bij. Vader heeft zijn ene koffer nog niet naar boven willen brengen, daar heeft hij heel geheimzinnig over gedaan.

'Hoe laat kunnen de kinderen hier zijn?' heeft hij al een paar keer gevraagd. Moeder kon daar geen duidelijk antwoord opgeven. En nu, opeens is Sanne daar. En ze groet niet eens.

'Wat zullen we nou hebben, San? Waar is Barend?'

Nu komt het hele verhaal, aangevuld door Annet. Hoe ze Barend hadden opgehaald en de bus almaar niet kwam. En toen hadden ze op de vluchtheuvel gespeeld en ineens was de bus voorgereden en de chauffeur had niet willen stoppen en hoe ze van de volgende halte helemaal waren teruggerend en hoe Barend toen al verdwenen was.

'Toen zijn we teruggegaan naar het kasteel en daar hebben ze onze naam genoteerd', gaat Annet verder. 'En daarna naar de bus terug.' Vader staat op en trekt eerst zijn dochter eens tegen zich aan.

'Ik wou dat ik die beer was zeg, nou ben ik ook terug en je ziet me

niet eens. Zit je me daar te huilen om de beer.'

Sanne kijkt vader aan. Slaat dan een arm om hem heen. 't Gaat niet van harte. Natuurlijk is ze blij dat vader er is, dat snapt iedereen toch wel, maar Barend gaat nu voor.

'We moeten kijken wat we verder kunnen doen,' zegt vader.

'Hier meisjes, eerst thee, met taart nog wel!'

Het liefst waren Sanne en Annet gelijk maar weer weggerend om Barend te gaan zoeken. Maar ze hebben er geen idee van, waarheen ze zouden kunnen rennen. Daarom drinken ze langzaam van de veel te hete thee en eten ze kleine stukjes van hun taart. Moeder draait intussen het nummer van het kasteel. Ze vraagt of er al een beer is teruggebracht. Legt daarna teleurgesteld de hoorn weer op de haak. Er zal iets anders moeten gebeuren, maar wat?

'Laten we eerst de weg nog maar eens teruggaan', zegt vader dan. De auto is vlug gepakt. De weg terug wordt rustig gereden. Niets bijzonders is er te zien. Thuisgekomen belt moeder dan de busmaatschappij, maar ook daar weten ze van niets. Barend de beer lijkt als in de grond verdwenen.

Rob zeilt met Daan en zijn vrienden op de plas. Het begint zo goed, het weer is droog. Met z'n achten in de boot gaat prima, totdat het begint te regenen. De zeilen worden nat. De passagiers druipe na korte tijd en ze zeilen een haven in. Hier is het goed om pannekoeken te eten, of een frites-tent binnen te gaan. Ze hebben er best plezier. Maar als het blijft regenen gaan ze allemaal vroeg naar huis. De boot blijft liggen tot de volgende dag, ze gaan naar huis met het openbaar vervoer. Op de terugweg zijn ze allemaal wat stil. Rob denkt aan zijn vader, die uit Amerika gearriveerd zal zijn. Plotseling verlangt hij naar huis.

'Ga je niet nog even mee?' vraagt Daan. Maar Rob schudt nadrukkelijk zijn hoofd.

'Tot morgen', roept hij naderhand, achteromkijkend. Dan rent hij weg, naar huis.

Er is niet de feestelijke stemming, die hij daar verwacht. Hij springt eerst op vader af en groet hem luidruchtig, spontaan. Dan valt er iets als een koude mantel om hem heen. Hier is iets aan de hand, dat voel je zo.

'Fijn, dat ik mijn fiets terug heb hè', probeert hij nog. Maar het antwoord volgt direkt:

'Jawel, maar Barend is verdwenen.'

Het verhaal is gauw verteld. En, wat moet je dan met zoiets? Ze zijn naar het kasteel teruggeweest, naar de bushalte, wat kun je nog meer? Zelfs de busmaatschappij is ingeschakeld zonder succes. Ze zullen geduld moeten hebben.. of niet?

'Wat moet dat met die koffer?' vraagt vader na verloop van tijd.

'Natuurlijk kunnen we hem naar boven sjouwen, natuurlijk kunnen we treuren om Barend de beer, maar bestaat er ook nog iets anders hier in huis?'

Met een fors gebaar zet vader de koffer in het midden van de kamer neer.

'Wie er iets uit wil hebben, blijft maar zitten, wie niets wil hebben verdwijnt, oké?'

Er is niemand die verdwijnt. Allemaal blijven ze zitten, niet enthousiast, misschien alleen maar om niet op te hoeven staan. Maar vader klapt met veel vertoon de koffer open.

'Alsjeblieft, moeder, het boek dat je zo graag wilde hebben. En Rob, hier is de nieuwste schaakcomputer, daar kunnen we samen op terecht. En Sanne: een spelcomputertje, maar niet te gebruiken op school.'

Het lijkt wel Sinterklaasavond. Er zijn alleen geen chocoladeletters bij. Maar de verdere avond is het rustig in huis. Toch nog opgewonden vertrekken daarna Sanne en Rob naar bed. Want morgen heel vroeg loopt de wekker weer af, moet de krantenwijk gelopen, moeten Sanne en Annet ook weer samen naar school.

## 14. *Ergens aan de straatweg voor het raam*

In het duister van de avond zit Barend voor het raam. Het licht van de lantaarn schijnt op zijn rode ijsmuts en de ruitjes van zijn jack. Boven zijn hoofd is een groot bord geplakt:

gevonden



'Gevonden', staat daar op. Dat heeft de vrouw van de oude man bedacht. 'Iemand moet toch iets weten van die beer', heeft ze gezegd. 'Hoe kunnen mensen anders weten, dat die beer niet van ons

is. Dat hij wachtte bij de haltepaal, dat hij hier doornat naar binnen is gebracht, maar het liefst terug wil naar zijn eigen huis.'

'Gevonden!' Het bord wordt die nacht door de maan verlicht, de volgende ochtend door de zon beschenen.

Er komt een buurvrouw voorbij. Ze kijkt naar Barend en Barend kijkt naar haar. Het is net alsof die twee elkaar kennen, maar waarvan?

Maar dan weet die vrouw ineens hoe dat komt. Vroeger heeft ze eens zo'n beer gemaakt. Een beer met bruine ogen en een huidje van teddybont. Ze heeft hem toen aan een klein buurmeisje gegeven. En toen dat meisje groot geworden was, en zelf moeder geworden was, hadden haar twee kinderen ermee gespeeld. De oudste, een jongen, Rob. De jongste, een meisje, Sanne was haar naam. Maar waar die mensen naar toe waren gegaan, dat weet ze niet. En zelf is ze ook verhuisd, ze woont nu alweer jaren hier. Maar ze herkent Barend wel. Zo'n beer verandert nu eenmaal niet. Ze heeft er destijds heel wat uren aan genaaid met kleine, preciese steekjes.

Ze belt bij de buurvrouw aan.

'Die beer,' zegt ze, 'die heb ik gemaakt. Vroeger, heel vroeger al. Mag ik hem nog eens zien?'

Ze krijgt Barend in haar handen en bekijkt hem van alle kanten.

'Ja hoor,' zegt ze dan. 'Daar is geen twijfel aan. Maar hoe die beer hier komt? En hoe die familie heet, waarvan die kinderen zijn? Ach, ik ben oud, moet u maar denken, het is al zoveel jaren terug. Ik weet het niet meer. Nee, ik kan tegenwoordig zo moeilijk onthouden.'

Als ze weer weg gaat door het voortuintje kijkt ze nog even achterom. Barend kijkt haar aan, alsof hij wil zeggen: 'Kom, doe er wat aan, ik moet hier zo snel mogelijk weg.'

Even nog blijft de vrouw staan. Ze glimlacht. Ze denkt aan kleine Robby, die de beer zo knuffelen kon, aan kleine Sanne, die eens met haar hoofdje bovenop de beer in slaap gevallen was. Dat is allemaal lang geleden, hoe zou het met de kleine Robby en met de kleine Sanne zijn? Langzaam opent de vrouw het hekje van de tuin. Ze gaat terug naar haar eigen huis, maar in gedachten gaat Barend met haar mee. O, wat heeft ze een werk aan hem gehad. Nee, een naaimachine had ze niet. Alles heeft ze met de hand gedaan, ieder steekje, tot zelfs zijn donkerbruine ogen toe. Ze had er zolang aan gewerkt, dat ze helemaal aan Barend was gehecht. Het liefst had ze hem toen gehouden. Maar ze had tegen zichzelf gezegd:

'Zolang er nog kinderen om je heen zijn is het goed. Laat die maar met beren spelen. Dan kun jij af en toe eens met die kinderen spelen en op ze passen. Dan ben je een beetje een oma van hen. Ieder kind wil toch graag een lieve oma.'

En toen op een dag kwam dat kleine buurmeisje voorbij:

'Kijk eens wat ik voor jou heb?' had ze gezegd. 'Een echte beer, Barend heet hij, mooie naam hè? Neem hem maar mee naar je moeder. Laat hem maar zien. Je mag hem hebben, heus.'

Nog ziet de vrouw in haar gedachten dat buurmeisje wegrennen, haar beide armen stevig om Barend heen. De armen en benen van Barend sprongen op en neer. Nog hoort ze haar roepen: 'Mam, Mam!'

Toen dat buurmeisje groot geworden was, was ze zelf getrouwd. De buurvrouw had haar geholpen om voor die trouwdag een heel mooie japon te naaien. En naderhand hielp ze haar met het bekleden van een wieg. Daarin kwam Rob, en daarna de kleine Sanne. Wat bijzonder was dat. Als de ouders wegmoesten had zij op de kinderen gepast, op de kinderen en op Barend, de knuffelbeer van de familie. Maar daarna was het contact verloren gegaan. Zelf had zij moeten verhuizen naar een kleiner huisje. Haar vroegere woning moest worden opgeknapt. De ramen kierden aan alle kanten. 's Winters vooral vond ze het er te koud. Toen verhuisde ze naar het huisje waar ze nu woont.

De moeder, met Rob en Sanne, was naderhand bij haar op bezoek geweest. Ze hadden haar bloemen gebracht en haar nog eens bedankt. O ja, de familie had haar nog weleens geschreven. Maar toen was ook die familie verhuisd, de kinderen waren groter geworden, de familie had het druk. En zij had op die brieven nooit een antwoord teruggestuurd. Dat was niet aardig, maar – het kwam er gewoon niet van. En nu? Nu zit Barend in haar buurt in de vensterbank. 'Gevonden' staat er boven zijn hoofd. Hoe kwam haar knuffeldier hier terecht? Hoe is ooit de familie waar hij bij hoort terug te vinden?

Die avond wordt huis aan huis het plaatselijke krantje bezorgd. Het komt in het huis waar Barend zit te wachten voor het raam, het komt in het huis waar de vroegere buurvrouw woont. In dat krantje staan advertenties, maar ander plaatselijk nieuws meldt het ook. Deze keer staat het kasteel erin. Een geslaagde berenlogeerpartij, wordt er gemeld, drie foto's laten de logerende beren zien. Dan begrijpt de man die Barend gevonden heeft hoe de beer bij de bushalte gekomen



is, dan begrijpt de vroegere buurvrouw het ook. Van twee kanten gaat er nu een telefoontje naar het kasteel. Om te vertellen dat één van de beren de weg naar huis nog niet gevonden heeft. Of dat helpt? Nee, helemaal niet. De mensen die de logeerpartij georganiseerd hebben, zijn moe. Ze hebben de deur van het kasteel achter zich dichtgedaan. Ze gingen terug naar hun eigen huis. Om uit te rusten. Nu de vrolijke beren het kasteel niet meer bewonen is het er stil en leeg. De stoelen om de eettafel bieden aan niemand plaats, de bank in de zitkamer is verlaten, het bed leeggehaald. De telefoon in het kasteel maakt een enorm lawaai. Tien, twintig keer gaat de bel over, de muizen schrikken er van. Geen mens neemt de hoorn op. Dan houdt de telefoon op. Je hoort alleen de klokken tikken, in de kamers, in de hal, in de gang. Dan komen als het donker is kleine viervoetige beestjes tevoorschijn. Het zijn de muizen in het kasteel. Ze hebben het rijk alleen. Maar ze vinden geen kruimels meer op de eettafel.

Ergens aan de straatweg zit Barend scheefgezakt in de vensterbank. Het lijkt alsof zijn bruine ogen niet zo glanzend meer zijn, of zijn rode pet schever is gezakt. Of hij zelf steun zoekt tegen de muur. De overgang van het kasteel naar de vensterbank is te groot. Het bordje met: 'Gevonden' erop is te klein, wie zal hem ooit kunnen vinden?

## 15. 'De beer is terecht'

Het is al een week verder, als de man, die Barend gevonden heeft, het kasteel nog eens belt. De telefoon wordt opgepakt.

'Wat zegt u? Hebt u een beer bij de bushalte gevonden?'

'Ja, een grote, dikke, bruine beer. Heeft die soms bij u op het kasteel gelogeed?'

'Maar meneer, er hebben hier zoveel beren gelogeed. Of de gevonden beer daar bijhoorde, dat weet ik niet. Kunt u nog meer van hem vertellen?'

'Jazeker! De beer heeft een geruit jackje aan en een rode muts op z'n bolle kop.'

'Ik ga het even voor u vragen.'

Als de vrouw in het kasteel bij de telefoon terugkomt is ze blij en enthousiast.

'Ja meneer, die beer wordt vermist. De eigenaar heeft al opgebeld. Zal ik u het adres geven?'

De man noteert haastig het adres en legt de hoorn van de telefoon neer.

'Lien', roept hij naar zijn vrouw. 'Doe je jas aan, ik heb het adres van de beer, we gaan hem samen brengen.'

Ze halen de beer uit de vensterbank. Daar blijft een lege plek. Het bordje erboven meldt: 'gevonden'.

'Dat kan natuurlijk niet', zegt de vrouw. Ze haalt het bordje weg, draait het om en schrijft: 'De beer is terecht.' Voldaan verlaten ze dan het huis. Ze gaan het kind, waar de beer van is, verrassen. Ze hebben nu al plezier.

'Dat kleine meisje of jongetje waar de beer van is, zal vannacht vast en zeker heel rustig slapen!'

Toen Sanne en Annet uit school kwamen hadden ze geen zin om op de markt te fluiten. Eén keer is leuk, de tweede keer ook. Een spaarpot voor een fiets is een goede zaak. Maar Barend is nog steeds niet thuis. Ze voelen zich schuldig, alle twee, Sanne en Annet.

'We hadden ook niet moeten spelen daar.'

'We hadden die bus niet moeten inrennen.'

Zelfs het spelcomputertje van vader is nog niet één keer gebruikt.

Als Sanne en Annet het huis binnenstappen is vader op kantoor, moeder nog in de speelgoedzaak en Rob met geen verrekijker te zien.

Dan krijgt Sanne het idee:

'We bellen naar het kasteel.'

'Maar ze zouden ons toch terugbellen?'

'Misschien zijn ze dat vergeten, wie weet!'

De mensen in het kasteel zijn het niet vergeten, ze waren weg. Nu nemen ze de telefoon aan, nu kunnen ze vertellen waar Barend is. Ze geven aan Sanne het adres. Het is te mooi om waar te zijn. Sanne en Annet kunnen nauwelijks wachten tot vader en moeder terug zijn van hun werk.

'Gaan we hem meteen halen? Mag Annet dan mee?'

Nauwelijks een kwartier later rijden ze tussen het drukke verkeer op de weg. Ze kiezen niet de zijweg naar het kasteel maar moeten nu op de straatweg zijn. Ze stoppen daar bij een rijtje huizen. Ze vinden het juiste nummer, maar ook zien ze de lege vensterbank. Wel is er een bordje tegen de ruit geplakt.

'De beer is terecht.' staat daar op. Sanne en Annet blijven sprake-loos voor dat bordje staan.

'Ze zullen Barend toch niet aan een ander hebben meegegeven?'

De gedachte alleen al maakt hen zenuwachtig.

'Eerst maar eens horen op het kasteel of zich meer mensen voor de beer hebben gemeld.'

Maar bij het kasteel worden ze niet wijzer. Het is laat en etenstijd. Morgenmiddag zal er weer iemand zijn, dan kunnen ze er terecht. Verslagen rijden ze naar huis terug.

## 16. *Onverwachts bezoek*

Als Rob thuiskomt, staan er twee mensen op de stoep. Blijkbaar hebben ze aangebeld, is er niet opgedaan en willen ze teleurgesteld vertrekken.

Rob springt van zijn fiets.

'Ik woon hier,' zegt hij. 't Klinkt gek, maar hij weet ook niet zo gauw wat hij zeggen moet.

'Woon je hier alleen?'

'Met mijn ouders en zusje, zijn ze niet thuis?'

'We hebben al een paar keer gebeld, er is niemand. Mogen we binnen even op hen wachten?'

Rob opent de deur en laat de mensen binnen. Ze hebben een grote gesloten weekendtas bij zich. Hij laat ze in de kamer. Hij voelt zich ongemakkelijk. Wie zijn die mensen eigenlijk, waarom willen ze binnen op iedereen wachten? Rob krijgt een kleur. Natuurlijk had hij moeten vragen wat de mensen wilden, wie ze waren, hoelang ze dachten te blijven. Waarom vertellen deze mensen zo weinig over zichzelf?

Hij gaat op een stoel tegenover hen zitten en houdt hen in de gaten. Misschien zijn het wel binnendringers, zonder meer. Ze zijn te oud om over schuttingen te klimmen, of achterom te gaan. De man loopt zelfs met een stok. Maar al ben je oud, dan kun je natuurlijk toch wel oneerlijk zijn. Huizen op een nette manier binnengaan en dan wachten tot je alleen in de kamer bent. Dan kun je van alles in een grote tas laden, die je bij je hebt. Als Rob zover is met denken, durft hij helemaal niet meer op te staan. Hij houdt ze scherp in de gaten. Hij heeft nu ervaring, sinds die fietsendief. Hij kan natuurlijk de politie nog niet bellen, er is nog niets gebeurd, maar hij weet nu de weg. Hij krijgt het warm bij het idee. Hij zegt geen woord en kijkt maar.

'Kom je net uit school?' vraagt de oude man vriendelijk.

'Nee', zegt Rob. Hij wil niet vertellen van Daan, van de verjaardag, van de tocht met de boot, van het in de regen naar huis toe gaan.

'Heb je nog even gespeeld?'

'Ja'.

'Heb je een leuk vriendje?'

'Ja'.

'Zitten jullie op dezelfde school?'

'Ja'.

Het is niet leuk om op die manier met elkaar in de kamer te zitten. Rob wil niets kwijt. Hij heeft alleen maar spijt, dat hij deze mensen binnengelaten heeft. Ze horen hier niet, het is zijn huis, wat hebben zij met hem te maken?

'Je vraagt je zeker af wat we hier komen doen', zegt dan de vrouw vriendelijk.

Zullen er nu weer drie vragen komen waarop Rob alleen maar 'Ja' kan zeggen?

Maar dan hoort Rob de achterdeur, stemmen, vader en moeder, Sanne en Annet.

'Daar komen ze.'

'Ga ze maar gauw vertellen, dat er op hen wordt gewacht.'

Maar Rob blijft zitten. Hij kan de kamer niet uit. Dan immers zullen de mensen hun slag slaan, dan verdwijnt alles in hun grote tas. Dan kun je naar de spullen fluiten. Hij heeft ze binnengelaten, hij is daar verantwoordelijk voor. Hij hoort de stemmen in de keuken. Daar blijven ze. Blijkbaar heeft niemand behoefte om naar binnen te gaan. Misschien zijn ze bezig met het eten, dan kan het wel een uur duren. Opeens ziet hij vader de tuin inlopen. Vader kijkt naar binnen en steekt even zijn hand op. Dan ontdekt hij, dat er meer mensen in de kamer zitten. Verbaasd komt hij terug.

'Er zijn mensen in de huiskamer', hoort Rob hem tegen moeder zeggen. Dan opent hij de kamerdeur. Wat gebeurt is precies zoals Rob heeft verwacht. Vader en moeder komen de kamer in en blijken de mensen totaal niet te kennen. Sanne en Annet blijven op een afstand staan en zien hoe ze elkaar een hand geven en elkaar hun namen noemen. Dan kucht de man alsof hij niet goed weet wat hij zeggen moet. Rob geeft Sanne een knipoog. Hij bedoelt te zeggen: 'Nu vallen ze door de mand. Ik heb hen geen minuut alleen gelaten, dat is maar goed ook, zo zie je.'

'Vertelt u eens, wat is het doel van uw komst?' vraagt vader vriendelijk. Veel te vriendelijk vindt Rob.

'Kijk, we dachten, misschien mist u iets of iemand hier in huis, daarom zijn we eigenlijk gekomen, weet u.'

'M'n fiets' reageert Sanne onmiddellijk. 'Rob z'n fiets is gestolen, en die van mij. Die van Rob is terug, die van mij niet.'

'Is er niet iets anders, dat u mist?'

'Onze beer, hij was op het kasteel en we waren met de bus...' Rob begrijpt niet hoe Sanne zo'n heel verhaal aan vreemde mensen vertellen kan. Als Sanne uitverteld is bukt de vrouw zich naar de grote tas.

'Dan hebben wij iets meegebracht', zegt ze. Ze ritst de tas open, grijpt met beide handen erin en, jawel:

'Barend, de beer!'

Plotseling is er een druk gepraat door elkaar heen. Wat hebben ze aan die vreemde mensen veel te vertellen. Wat hebben die vreemde mensen veel aan hen te vertellen.

'Hij zat zo nat bij de haltepaal, daar hebt u geen idee van.'

'We hebben hem met een badhanddoek drooggeboend, het leek wel alsof hij op tafel een plas had gedaan, zo nat was de plek waarop hij gelegen had.'

'En we hebben hem voor het raam gezet, met een bordje boven zijn hoofd: 'gevonden', maar daar is geen mens op geweest.'

'Ja, wel uw vroegere buurvrouw, door wie Barend is gemaakt, van wie u vroeger Barend gekregen hebt, maar ze wist uw adres niet, helaas.'

Terwijl het gesprek doorgaat is Rob stilletjes uit de kamer verdwenen. Hij heeft goed de smoor in. Dacht hij nota bene dat er een stel dieven in de huiskamer zat te wachten, en nu dit. Rob is boos op zichzelf, daar heeft hij alle reden voor!

De dag eindigt op een wonderlijke manier. Ze eten niet met z'n vieren maar met z'n zessen, want vader en moeder willen niet dat deze mensen onder etenstijd naar huis toe gaan.

'U kunt best even mee-eten, we koken gewoon wat meer, daar doet u ons alleen maar heel veel plezier mee, heus!'

Annet is gauw naar huis gegaan om het grote nieuws te vertellen. Iedereen is opgelucht. Ook Barend zelf. Nog nooit stond zijn gezicht zo vrolijk, hij heeft ook sinds lang niet zoveel aandacht gehad. En zelfs voor een beer is het heel leuk om in het middelpunt van de belangstelling te staan.

Als vader de oude mensen met de auto naar huis brengt, gaan Sanne en Barend ook achterin mee. Het is een plezierig einde van een héél lange dag.

Die avond, als ook Rob al naar bed is gegaan, loopt moeder nog even

zijn kamer binnen. Rob ligt op zijn rug met de handen achter zijn hoofd, zijn gezicht staat nors. Hij is de enige in het hele huis die niet blij is, niets gezegd heeft over de mensen, die de moeite hadden genomen om Barend terug te brengen.

'Rob, is er iets aan de hand?'

Rob schudt zijn hoofd. Hij kan het niet uitleggen, hoe naar dat gevoel is dat in hem zit.

'Waren de mensen er al lang voordat wij terugkwamen?'

Daar kan Rob wel antwoord op geven. Heel lang, zeker voor zijn eigen gevoel.

'Waarom heb je tijdens de maaltijd geen woord tegen hen gezegd? Waarom ging je niet even met vader en Sanne mee om hen thuis te brengen?'

Rob wendt zich nors af.

'Doe het licht nu maar uit, ik wil slapen.'

Moeder begrijpt er niets van, ze gaat terug naar de huiskamer. Barend is daar weer bovenop de piano gezet en kijkt vriendelijk om zich heen.

Boven ligt Rob, zonder dat hij kan meemaken wat er allemaal is gebeurd.

'Dieven', zegt hij zacht. 'Ik hield ze nota bene voor dieven. Stom, stom, stom!'

Hoe graag Rob ook wil, hij zit met zichzelf in de knoop en ziet geen kans er uit te komen. Het wordt voor hem een onrustige nacht.

## 17. *Een nieuwe fiets voor Sanne*

Als Rob en Daan die zaterdag hun kranten afhalen om rond te brengen worden ze even in het kantoortje geroepen.

'Het is de laatste keer, jongens, de patient is weer beter. Hij krijgt z'n wijk terug, dus jullie snappen het wel!'

Natuurlijk snappen Rob en Daan het. Ze worden dus verder niet verwacht. Ze mogen die middag hun verdiende guldens komen ophalen en daar moeten ze het dan verder mee doen.

'Jammer nou!'

'Hoe moet het nu verder met het geld voor de fiets van Sanne?'

Een vraag zonder antwoord. Ze hebben nog niet voldoende geld bij elkaar. Die middag beginnen ze er thuis dan ook maar gelijk over.

'We zijn een eind, maar genoeg hebben we niet.'

'Krijgen we ook niet meer.'

'Dan kopen we voor Sanne toch een tweedehands fiets. Iets anders zit er niet op,' zegt vader en de anderen zijn het daar mee eens. Als Sanne en Annet het geld van het fluitspelen erbij doen hebben ze toch een mooi bedrag. In spanning wachten ze het dagblad af. Daar kunnen advertenties met fietsen instaan. Wie weet. En jawel. Vier advertenties vallen op.

'Ik ga wel even mee,' zegt vader. Maar dan klinkt het protest.

'Het is ons geld,' zegt Rob en Daan knikt bevestigend.

'Het is ons geld,' zegt Sanne en Annet knikt.

'We gaan dus met z'n vieren,' zegt Rob.

Vader en moeder gaan aan de afwas en de vier trekken er op uit. Ze hebben de adressen opgeschreven, de route uitgezet en belanden op het eerste adres. Daar wordt hun de fiets uit de advertentie getoond. Hij is zwaar verroest en verschrikkelijk vuil. Als ze met de fiets een paar meter rijden horen ze al dat hij aanloopt ook.

'Die nemen we niet,' zegt Rob. Hij denkt aan al hun gesjouw met die kranten in de vroege morgen. 'Zonde van het geld', voegt hij er nog eens aan toe. De man die de fiets naar hen heeft toegereden is boos.

'De fiets is prima, alleen een beetje vuil. Goed schoon te maken. Een uurtje en je hebt een nieuwe fiets.' Rob luistert. Sanne kijkt naar Rob. Dus toch? Maar Rob keert zich om.

'Kom op, wegwezen.'



Terwijl ze weglopen horen ze hoe de man achter hen ruw zijn onge-  
noegen uit. Minder enthousiast gaan ze naar het volgende adres.  
Daar biedt een oudere vrouw twee fietsen aan. 'Mijn man en ik  
rijden toch nooit meer, dan kun je ze maar beter wegdoen. Ik heb  
ook geen zin om iedere keer de banden op te pompen. Kijk eens, we  
hebben ze eerst schoon gemaakt.'

'Hoeveel kosten ze?' vraagt Rob.

Sanne is weg van die 'opoe-fiets'. Zo één heeft ze altijd al willen  
hebben, met zo'n ronde stang. Als het nu maar kan, als hij maar niet  
te duur is. Ze knijpt Annet van spanning in haar arm. De vrouw  
noemt de prijs per stuk.

'Te hoog,' zegt Rob, 'zoveel hebben we niet. We hebben net iets  
meer dan de helft.'

Sanne zou nu kunnen huilen. Daar gaat haar tweede fiets, de eerste  
gestolen, de tweede te duur.

'Sanne, jammer joh, 't kan echt niet', zegt Rob.

De man van de vrouw is erbij gekomen. 'Weet je wat', zegt hij,  
'neem die ene dan maar mee. Dan weten we dat die goed terecht  
gekomen is, vind je niet, vrouw?'

Angstig kijkt Sanne naar de vrouw. Als die nu maar niet zegt dat ze  
er meer geld voor moeten hebben. Maar de vrouw kijkt dankbaar  
naar haar man.

'Wat hebben we nu aan geld', zegt ze, 'als ik weet dat jij er zo blij  
mee bent, vooruit.'

Als ze dat zegt, denkt ze niet meer aan de mooie tas die ze er voor  
had willen kopen, ze ziet alleen het blijde gezicht van Sanne en ze  
hoort de gil van Annet die opnieuw in haar arm geknepen wordt.

'Ga maar gauw', zegt ze. Maar zo vlug gaat dat niet want alle  
dubbeltjes en kwartjes moeten eerst worden uitgeteld. Het is maar  
goed dat de krantenwijk ook wat papieren geld heeft opgebracht.  
Maar eindelijk zijn ze klaar. Druk pratend, de fiets tussen hen in  
verdwijnen ze uit het huis en uit de straat. Achter hen kijkt de vrouw  
hen na. Haar man heeft zijn arm op haar schouder gelegd.

'Ziezo, die fiets komt goed terecht.'

## 18. *De laatste kans*

Maandagmorgen. De school begint. Sanne heeft Annet opgepikt, Rob ging met Daan. Nu wachten ze op school in de klas. Waarom beginnen ze niet? De bel is al gegaan, hier naast is het al stil, waar wachten ze op?

Er klinken voetstappen op de gang. Het hoofd van de school verschijnt in de deuropening, naast hem loopt een blonde jongen noodgedwongen mee.

''t Is niet de gewoonte midden in het seizoen nog een leerling op te nemen maar... voor deze jongen is het de laatste kans!''



Het is doodstil geworden. Een nieuweling zonder hartelijk woord, zonder op je gemak gesteld te worden. Alle kinderen in de klas

kijken naar die ene jongen die daar staat en liever weg zou gaan. Hij krijgt een plek vooraan toegewezen.

'U houdt me wel op de hoogte', klinkt het nog eens met een harde stem tegen de meester. Dan verdwijnt het geluid van de voetstappen in de gang. De kinderen in de klas zijn stil. De meester begint. Maar in de stilte kijken Rob en Daan elkaar aan. Ze kennen die jongen, ze hebben hem eerder gezien. In die grote zelfbedieningszaak. Ze hebben hem met de politie opgespoord want hij had Rob zijn fiets. Moet deze jongen hier bij hen op school zitten? Rob denkt aan zijn fiets en aan de fiets van Sanne. De 'opoe-fiets' waar ze zo blij mee is. Waarom komt die knul hier op school, bij hen?

Blijkbaar heeft die jongen hen nog niet opgemerkt. Hij heet Willem. Wel drie keer die ochtend krijgt hij een beurt. Dan blijf je wel stil, dan kijk je niet om.

'Willempie', denkt Rob en hij seint naar Daan. 'In de pauze, wacht maar, dan zullen we die Willempie'.

Maar in de pauze is Willem niet te zien. Rob en Daan hebben elkaar onmiddellijk gevonden. Ze wachten op Willem, maar die komt niet. Heeft Willem hen toch gezien, hen herkend? Eigenlijk zijn Rob en Daan er trots op dat ze blijkbaar dan toch indruk hebben gemaakt. Maar waar blijft Willem nou, waarom verschijnt hij niet zelf? Als de pauze voorbij is treffen ze Willem al aan in hun klas. Even ontmoeten hun ogen elkaar. Kijken ze met strakke gezichten elkaar aan.

'Niet in de pauze, dan maar na school', zegt Rob. Maar dan komt tijdens de les plotseling weer dat hopeloze gevoel. Hetzelfde gevoel als toen hij die oude mensen voor dieven had uitgemaakt. Daar was toen niet eens reden voor. Dat gevoel had hij niet meer weg kunnen werken. Dat gevoel was toen zelfs niet juist. Deze jongen is wel een dief. Een echte fietsendief, waar je klasgenoten tegen zou moeten waarschuwen, waar je voor zou moeten oppassen. Maar het hoofd van de school heeft gezegd:

'Dit is zijn laatste kans.'

Dat maakt Rob voorzichtig. De grote held in hem wordt langzaam klein. Dat nare gevoel krijgt de overhand. Het gevoel, dat je een hekel krijgt aan jezelf.

'Wat zal Willem zeggen, als ze gewoon tegen hem doen? Of net doen of ze hem niet zien? Willem heeft hen herkend, dat weet Rob zeker. Willem zit er mee in. Dat zie je aan zijn houding, aan zijn oogopslag. Daarom is Willem in de pauze ook niet naar buiten

geweest. Willem is geen held.

Als de bel gaat, staan Daan en Rob als eerste op en rennen weg.

'Wat doen we met Willempie?'

'Niets!' zei Rob. Daan kijkt ongelovig:

'Je meent het –.'

Snel rijdt Rob het schoolplein af. Daan achter hem aan.

'Wat heb jij ineens?'

Rob weet niet hoe hij het zeggen moet.

'Laat maar', is alles wat hij zegt. 'Het is zijn laatste kans.'

Naast elkaar fietsen ze naar huis. Daarna trekken ze verder naar het huis van Daan. Ze gaan naar de boot, ze zwemmen in het meer. De zon straalt, de zwanen zitten op hun nest, de eenden hebben jongen. Rob en Daan dagen elkaar uit. Vallen in het water, trekken zich met hun sterke armen op, terug in de boot. Het is een heerlijke middag. Hun stemmen schallen door de lucht, ze maken een lawaai, alsof door hen een overwinning wordt gevierd. Een overwinning in een oorlog met zich zelf, een oorlog om Willem. En zij, ze geven hem een kans, daar worden ze zelf zelfs beter van, wie heeft dat kunnen denken.

Als ze thuiskomen bij Rob is er bezoek. Een oude vrouw en het echtpaar van Barend, hun beer. Ze zijn met de auto gekomen, moeder heeft hen uitgenodigd, ze willen nog eens napraten over de logeerpartij op het kasteel. Maar, die oude vrouw?

'Kijk,' hoort Rob zijn moeder tegen haar zeggen, 'dit is nu die kleine Rob, ik denk dat hij groter is geworden dan u had gedacht.'

'Kijk Rob, dit is nu mijn vroegere buurvrouw, die Barend heeft gemaakt en weggegeven, waardoor jij met hem spelen kon.'

Even zitten ze wat onwennig bij elkaar. Maar dan komen Sanne en Annet en vader komt er even later ook nog bij. Zelfs Barend wordt door Sanne midden op de tafel neergezet.

'Wat een geluk dat u hem bij de haltepaal gevonden hebt. Anders had hij hier niet gezeten. 't Was zijn laatste kans.'

Zijn laatste kans... zo was het, ook voor Barend de beer, ook voor Willem.

Nee, Willem wordt nooit Willempie, aan Rob en Daan zal dat niet liggen.